

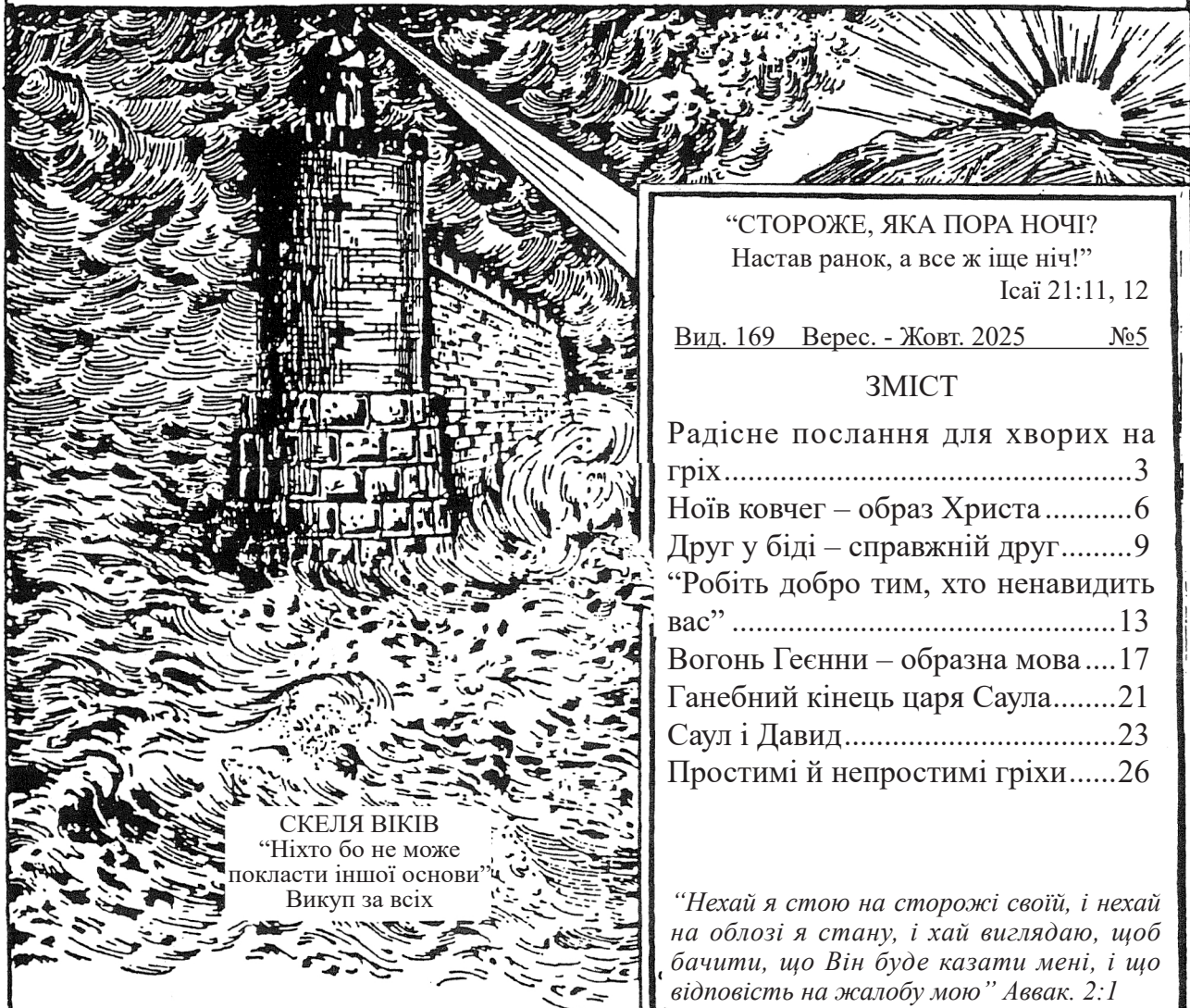

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Iсаї 21:11, 12

Вид. 169 Верес. - Жовт. 2025 №5

ЗМІСТ

Радісне послання для хворих на гріх.....	3
Ноїв ковчег – образ Христа.....	6
Друг у біді – справжній друг.....	9
“Робіть добро тим, хто ненавидить вас”	13
Вогонь Геєнни – образна мова....	17
Ганебний кінець царя Саула.....	21
Саул і Давид.....	23
Простими й непростими гріхи.....	26

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

РАДІСНЕ ПОСЛАННЯ ДЛЯ ХВОРИХ НА ГРІХ

*“Нехай серце вам не тривожиться!
Віруйте в Бога, і в Мене віруйте!”
(Івана 14: 1).*

Добре, що світ зовні поводить себе весело – “відганяє зайві турботи” наскільки це йому вдається. Проте велику силу й вагу мають слова св. Павла, що “все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі”, чекаючи на Царство Месії і його давно обіцяні благословення, які знімуть прокляття гріха і смерті та повернуть людству посмішку Божої милості. Хоча люди можуть думати, що не існує особистісного Бога – що є лише сліпий бог природи, еволюційна сила тощо, – проте в глибині душі вони вірять, що Бог існує. Майже несвідомо розум приписує Йому Мудрість, Справедливість і Силу, і зовсім мало Любові чи співчуття до людства та його слабкостей.

КОРІНЬ УСІХ КЛОПОТІВ

Це інтуїтивне знання про Бога тісно пов’язане з багатьма людськими клопотами. Коренем майже всіх клопотів (захованим десь глибоко під поверхнею) є гріх – непокора визнаним принципам праведності, страх перед відплатою і невизначеність щодо того, що це означатиме. Це вірно не тільки щодо багатьох християн, але й часто щодо інших, які не зробили жодного визнання, не взяли на себе урочистих обітів послуху.

Цей неспокійний стан серця не завжди видно зовні. Іноді неспокійне серце перебуває мов у театрі, намагаючись забути про свої проблеми. Його власник то занурюється в гріховне задоволення, намагаючись заглушити якийсь

нестерпний біль, то шукає полегшення у п’яних напоях або наркотиках, а іноді – у самогубстві. Часом той, хто переживає неспокій, є немовби на сцені. Не можна з упевненістю сказати, чи веселий сміх, дотепні жарти та радісні пісні не походять з неспокійного серця. Ми впевнені, що в багатьох випадках це саме так, адже часто ті, хто віддається веселошам, за якусь мить вчиняють самогубство, залишаючи повідомлення, що їм на серці було дуже важко, хоча зовні вони були веселими.

Ми дуже співчуваємо цим серцям, обтяженим горем. Як люди, ми щодня йдемо “долиною смерті”. З усіх боків нас оточують нагадування про це – горе, розчарування, головний і душевний біль тощо. Якщо ми самі хоч трохи вільні від болю, але маємо співчуття, то нас болить за інших. Якщо ніхто з наших близьких не помер нещодавно, то великий ворог, Смерть, вдерся в дім сусіда, брата, і той утратив близьку людину, і тінь цього падає на наші серця. Далі приходить думка, що і наш дім може бути захоплений великим ворогом, який уже поглинув двадцять мільярдів нашого роду – і все це з божественного дозволу, тому що ми – грішники, а грішники не гідні вічного життя.

СТРАХ ПЕРЕД ГОСПОДОМ

У наших труднощах ми рано чи пізно усвідомлюємо відсутність людського співчуття [OV180] або, принаймні, усвідомлюємо його безсилля. Відчуваючи власну безпорадність, ми інстинктивно звертаємось до нашого Творця. У годину недолі мало хто сумнівається в існуванні Бога. Ісус сказав: “Віруйте в Бога”. Та коли ми

звертаємось до Всемогутнього за захистом, розмірковуємо про Божественну Справедливість і усвідомлюємо свої слабкості та недоліки, серце людини мліє. Хіба можна собі уявити, що Всемогутній зацікавиться нею або потурбується про такого черв'яка з пороху, яким вона себе вважає? Як Божественна Справедливість може зі співчуттям дивитися на егоїстичний шлях, який, як вона усвідомлює, тягнеться за нею перед Всевидячим Оком?

“Початок премудрості – страх перед Господом”, – ось натхненне Послання. Безумовно, до багатьох цей початок мудрості приходиться в певному часі їхнього життєвого досвіду. Але такий страх є початком мудрості лише тоді, коли він спонукає того, хто його відчуває, до більшої обережності в житті та до прагнення отримати схвалення Небесного Отця. Такий страх дійсно є попередником мудрості, веде до неї. Коли з'являється належний страх, повага до Всевишнього, він діє як стримуючий фактор для гріха. Це робить особу більш розважливою, обережною, мудрою в пошуках кращого шляху.

ІДІТЬ ВУЗЬКОЮ ДОРОГОЮ

Ісус звернув слова нашого тексту до юдеїв, які, згідно з настановами Закону, даного Мойсеєм, навчилися про божественну праведність і божественні вимоги до всіх, хто хоче бути в згоді з Ним. Вони вірили в Бога. Вони визнавали Його Справедливість. Вони прагнули бути Його народом; вони чули про Ісуса; вони подорожували з Ним як Його учні. В цілому вони вірили в Нього. Великою мірою вони прийняли Його як обіцяного Месію, але їм важко було висловити повноту своєї віри. Ми хотіли б донести до таких сердець те саме Послання, яке Ісус дав тим, хто чув Його Голос: “Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте!”

Послухайте, як Він сьогодні говорить до нас: “Ви вже вірите в Творця і Його справедливість. Ви бажаєте наблизитися до Бога. Ви чули, що Він послав Свого Сина у світ. Ви чули, що це є проявом Його любові та співчуття до вас. Ви чули, що, хоча ви засуджені як недосконалі, як грішники, як негідні вічного життя, Божественне провидіння забезпечило вам спасіння через Відкупителя. Як ви вірите в Справедливість Отця, що засудила вас і справедливо тримає на

відстані від Нього як негідних Його милості, так тепер віруйте і в Мене. Віруйте, що Отець послав Мене. Віруйте, що саме Його Любов до вас спонукала Його послати Мене. Віруйте, що Його Любов така ж сильна, як і Його Справедливість. Віруйте, що Його Справедливість і Любов будуть співпрацювати для вашого вічного потішення та благословення, якщо ви приймете божественні умови”.

ПОЗБУВАЮЧИСЬ НЕСПОКОЮ СЕРЦЯ

Отець знає, що непокоїть ваше серце. Він хоче, щоб цей тягар був із вами, доки ви не оціните його вагу – доки ви не будете готові волати до Нього, що ви хворі на гріх, втомлені, стурбовані й понад усе – голодні й спрагнені праведності та бажаєте примирення з Ним – посмішки Його обличчя. Він не чекав, поки все це прийде, а подбав про вас. Він передбачив ваші потреби, ваші прагнення, ваші запити. Він уже подбав про Відкупителя, Який є могутнім, щоб спасти. Якщо Божественна Справедливість є вимогливою до крайності, повірте, що Божественна Любов, представлена у Відкупителі, посланому Богом, є настільки ж невичерпною, безмежною – достатньою для всіх ваших потреб. Якщо ви приймете це – Божественне влаштування через Христа, – клопоти вашого серця можуть закінчитися. Ви все ще будете мати клопоти в плоті, слабкості, болі, але ваше серце буде радісним і щасливим у Божественній спільності з Отцем через Сина. [OV181]

ЯК ЗДОБУТИ МИР?

– О! – скаже хтось, – я чув про Бога, про Ісуса і про запрошення до примирення, але не знаю, що робити далі. До кого мені звернутися? Як я можу домогтися, щоб мою справу вислухали і я отримав благословенне запевнення: “Чоловіче, прощаються тобі гріхи твої!”; “Иди собі, але більш не гріши!” До якої церкви мені приєднатися? Якому священнику я повинен сповідатися?

– Перш за все, мій брате (сестро), дозволяю мені радіти разом з тобою, що ти прийшов до стану, коли ти шукаєш і ступаєш, щоб відкрити скарбницю Божественної милості, бо “кожен, хто просить одержує, хто шукає знаходить, а тому, хто ступає відчинять”. Тож продовжуй шукати і стукати, і дуже скоро благословення будуть твоїми. По-перше, подивись, чи ти шукаєш

належне благословення. Ти хочеш прощення гріхів минулого. Ти хочеш впевненості в Божественній любові та турботі. Ти хочеш, щоб Небесний Пастир прийняв тебе за одну зі Своїх овець і дбав про твої інтереси – як тимчасові, так і вічні. Якщо так, то добре. Ти шукаєш саме те, що Бог радий дати. Багато хто шукає щось інше – прагне мати трохи власної волі і трохи Божої волі, трохи гріха і трохи праведності. Вони шукають марно, поки, в чистоті серця, не будуть шукати того, що Бог готовий дати.

Усі Божі дари даються по благодаті. Ніхто з нас не може претендувати на них на підставі справедливості чи заслуг. Ми не можемо дотримуватися досконалого Божого Закону не тому, що він занадто вимогливий, а тому, що ми впали. Ми народилися в гріху, були зачаті в беззаконні; в гріху зачали нас наші матері. Якою б сильною не була наша воля, наша плоть слабка. Божественний порядок цього Євангельського віку пристосований саме до такого стану і відкритий для чесних серцем, щиро розкаяних, тих, хто повністю вирішив жити праведно.

Тобі не потрібно приходити до жодного земного священника, але, як сказав Учитель, іди до Отця, таємно, наодинці. Іди не від свого імені, не завдяки своїм заслугам чи гідності, а завдяки заслугі Відкупителя. Іди згідно з Писанням, вважаючи Його своїм Заступником і звертаючись в Його Ім'я за прощенням, наданим Божественною милістю, – щоб покрити всі гріхи минулого і подбати про всі недосконалості, які мимоволі матимеш у майбутньому, до кінця шляху. Коли ти приходиш таким чином, Ісус стає твоїм Священником, твоїм Заступником перед Отцем. “Маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного” (1 Ів. 2: 1). “Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать” (Євр. 4: 16).

Ти питаєш, що ти скажеш своєму Отцю, коли предстанеш перед Ним в Ім'я Ісуса? У молитві скажи Йому, що ти втопився від гріха і прагнеш Його праведності; всіляко вислови Йому свою вдячність за славні якості Його Характеру і своє бажання бути якомога більше подібним до цього Характеру. Скажи Йому, що ти знаєш, що не маєш нічого гідного Його уваги, окрім заслуги Ісуса, яка буде приписана

тобі і покриватиме твою недосконалість. Скажи Йому, що ти представляєш все своє, виправдане вірою, щоб заслуга Христа була приписана тобі; що ти бажаєш бути живою жертвою – бути вірним до смерті Йому, Його Посланню в Біблії і всім, хто разом з тобою слідує добрим шляхом до Царства.

ЩОДЕННО ВМИРАТИ – ЩОДЕННО ЖИТИ

Ті, хто діяв згідно з вищезазначеними вказівками Господнього Слова і хто таким чином був прийнятий Отцем і зачатий святим Духом, відтепер є Новими Створіннями в Ісусі Христі. Для них “стародавнє минуло, ото сталося нове”. Їхні душі не стурбовані, бо вони перейшли від смерті до життя, від божественної немилості до божественних відносин як Божі сини: “А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо [OV182], щоб разом із Ним і прославитись” (Рим. 8: 17). Ті, котрі досягли цього благословенного стану, більше не зажурені в серці. Вони матимуть клопоти від світу, плоті та противника, але при цьому вони радіють – “мир Божий, що вищий від усякого розуму”, панує в їхніх серцях.

Проте це ще не кінець. Тіло було відокремлене від волі. Воля ототожнилася з Христом і представляє Нове Створіння, яке не вдосконалилось і не буде у своєму новому тілі до воскресіння. Тим часом, як вчить апостол, плоть слід вважати і сприймати як ворога через її слабкість, її упалий стан. Боротьба, битва повинна тривати безперервно до кінця шляху. “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!” Про вірність Нового Створіння (волі) можна буде судити за його відданістю Божественній волі та наполегливими зусиллями тримати тіло під контролем – бути мертвим для плоті та світу й живим для волі Бога. Кожен день повинен робити нас як Нові Створіння більш живими і як старі створіння – більш мертвими.

НЕПРАВИЛЬНО ЗРОЗУМІЛІ ПИСАННЯ

У даний час є 1 200 000 000 людей, які в жодному сенсі цього слова не були покликані Господом і тому не мали можливості відповісти на цей поклик. Думка, яка переважала протягом століть, що ці непокликані мільйони приречені на вічні муки, сильно непокоїла серця Божого

народу, і невір'я дуже сприяло запереченню всього, що стосувалося християнської віри. Всі погоджуються, що було б дуже нерозумно, якби Творець піддав цих 1 200 000 000 людей небезпеці вічних мук і не дав їм найменшої можливості почути про єдині умови спасіння від них. Та коли ми здобуваємо правильний, біблійний погляд, ми бачимо, що покаранням для цих 1 200 000 000 є вирок “напевно помреш”, і що в цьому вони не відрізняються від своїх батьків, які були під тим самим прокляттям, тобто ви роком смерті – осудом Адама.

З Писань ми також бачимо, що наш Господь Ісус “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх” – “свідощтво часу свого” (Євр. 2: 9; 1 Тим. 2: 6). Отже, Ісус скуштував смерть за всіх

цих 1 200 000 000 і за всіх їхніх предків. Він дав викупну ціну за їхні гріхи, а також за наші, Церкви, і благословення, яке з цього випливає, має прийти до них так само, як і до нас.

Майбутнє благословення – це порятунок від умов гріха та смерті, в яких вони народилися, можливість піднятися з умов деградації щораз вище до повної досконалості природи й усього втраченого через непослух Адама. Бачимо, що ця праця Божественної Благодаті має виконатись для світу під час Месіанського віку, коли Христос і Вибрана Церква становитимуть Боже Царство з силою й великою славою для благословення світу.

OV179

НОЇВ КОВЧЕГ – ОБРАЗ ХРИСТА

*“Того образ, хрищення
не тілесної нечистоти позбуття,
але обітниця Богові доброго сумління,
спасає тепер і нас
воскресінням Ісуса Христа”
(1 Петра 3: 21).*

З контексту бачимо, що апостол Петро має на увазі великий Потоп. Він нагадує своїм читачам, що все людство загинуло в потопі, крім восьми душ, врятованих від водяної могили з допомогою ковчегу, який Бог їм надав. Цей ковчег, хоча й занурений у воду, став їхнім спасінням. Св. Петро стверджує, що це “образ хрищення”. Ми повинні зауважити, що ті, хто спасся під час Потопу, не спаслися від вічних мук, і що подібний образ спасіння не вказує на те, що Церква спаслася від вічних мук через хрищення в Христа. Ной і його родина спаслися від смерті; і Церква Христа також спаслася від смерті через своє хрищення.

Як весь світ загинув у великому Потопі, так і весь світ людства зараз є мертвим світом – світом, що гине. Клас Церкви був зі світу, поки не вийшов з нього через Христа. Як Ной і його родина спаслися від смерті, увійшовши в ковчег, слухняні Богу, так і Церква Христа спаслася від Адамової смерті через послух Богу, прийнявши Його пропозицію спасіння (Ів. 17: 16; 15: 19). Ноїв ковчег представляв Христа.

Кожен, хто входить у Христа, входить у безпеку і спасіння, за межі небезпеки і знищення. Всі, хто приходить до цієї спільності з Богом у Христі, сказано, “перейшли від смерті в життя” (Ів. 5: 24).

Лише дуже обмежене число осіб входить у Христа й виконує цей образ. Він не охоплює тих, хто просто каже: “Я хочу жити кращим життям”. Така річ похвальна, але вона не означає входження в Христа, бо, як [SM342] каже апостол: “Тому то, коли хто в Христі, той Створіння Нове, стародавнє минуло, ото сталося нове” (2 Кор. 5: 17). Навіть справжні християни лише поступово починають розуміти, як багато міститься в словах “Нове Створіння”. Новим Створінням є той, хто помер для своєї людської природи, хто має нові надії, нові амбіції, нові почуття, хто має дорогоцінні обітниці Бога й перспективу духовного існування в майбутньому замість людського існування. Він є винятком для інших тим, що був зачатий святим Духом. З божественного погляду він більше не є людською істотою; в ньому почалося нове життя.

Це Нове Створіння спочатку є немовлям і повинно отримувати духовне живлення та все більше зростати в Христа. Бог дав “цінні та великі обітниці” Свого Слова, щоб цей клас мав стимул, міг зміцнитися, розвинутися, тим самим стаючи більш стійким у праведності та в

протистоянні всьому грішному. Церква дійсно є Новим Створінням, як каже апостол (2 Петр. 1: 4; Еф. 2: 2).

ДВА ПОДІБНІ ОБРАЗИ СПАСІННЯ ЦЕРКВИ

Повертаючись до нашого тексту, ми помічаємо, що св. Петро каже: “Того образ, хрищення... спасає тепер і нас”. Спасіння через ковчег було одним образом спасіння Церкви через хрищення в Христа; хрищення у воді – іншим. Між цими двома образами існує відповідність. Ной і його родина були занурені в буквальну воду. Кандидати на хрищення також занурені в буквальну воду. Але в кожному з цих випадків спасла не вода. Так само нас не спасає зовнішнє хрищення, хіба що в образі. Воно представляє дійсність. Та образ не полягає в змиванні бруду плоті (тіла) водою. Бруд нашої плоті як Нових Створінь можна змити тільки Божою благодаттю в Христі, “очистивши купіллю води – Словом” (Турк.). Це поступовий процес, відколи ми стаємо Новими Створіннями. Отже, ні те, ні інше не є тим, що образно показано у водному хрищенні. [SM343]

Наш текст вказує нам на особливе хрищення – не хрищення, яке очищає плоть, буквально чи символічно, “але обітницю [відповідь] Богові доброго сумління”. Що Бог сказав таке, на що ми повинні відповісти? На це ми кажемо, що наш Небесний Отець покликав нас, запросив нас до чудової Небесної спадщини, і ми відповідаємо, приймаючи Його пропозицію. Він запросив нас бути окремим народом. Так само, як Бог сказав Ною і його родині, що вони мають спастися, зібравшись у ковчезі, так Він каже всім, хто запрошений у цьому Євангельському віці: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною” (Пс. 50: 5).

Звернімо увагу на те, до кого ми маємо бути зібрані. Тут були допущені серйозні помилки. Дехто думав, що ми мали бути зібрані до Лютера, дехто – до Кальвіна, дехто – до Веслі тощо. Це не так! “Позбирайте для Мене побожних Моїх”, – каже Єгова. Він не сказав нам збиратися до Римської церкви, до Англійської церкви, до Лютеранської церкви, до Пресвітеріанської, до Методистської, до Баптистської чи до будь-якої іншої створеної людьми організації. Мільйони зібрані до цих різних конфесій, життя яких

свідчить, що вони не знають Бога і не прагнуть пізнати Його.

УГОДА ЖЕРТВИ

Лише деякі уклали цю Угоду Жертви з Богом, тобто представили свої тіла живою жертвою разом із Христом у відповідь на особливий Поклик Бога під час Євангельського віку. Бог не намагається зараз привабити світ. Він каже нам, що люди сліпі й глухі. Ісус сказав: “Хто має вуха, нехай слухає”. Ще Він сказав Своїм учням: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують!” (Мт. 11: 15; 13: 16). Ми дякуємо Богові за тих, хто має очі, що бачать, і вуха, що чують. Чути й бачити – великий привілей.

Апостол Павло розповідає нам, чому більшість людей не може почути славне Євангельське Послання. Він [SM344] каже, що “бог цього віку засліпив розум невірних” (2 Кор. 4: 4). Цим богом є сатана. Він жорстоко протистоїть кожній рисі великого Божого Плану. Він був супротивником Бога з того часу, як відхилився від праведності. Він робить усе, що в його силах, щоб перешкодити планам Єгови. Він знає, що якби люди хоч раз побачили світло Божої доброти й почули радісну звістку Божої благодаті, то це було б для них таким привабливим, що більшість людей неодмінно відгукнулася б на неї. Тому він намагається завадити їм бачити й чути. Він має безліч засобів, щоб засліпити людей. Привабливі земні перспективи, амбіції стати кимось великим, егоїстичні плани отримання переваги над своїми ближніми – все це та багато іншого використовується, щоб тримати їх сліпими до речей, які мають справжню й тривалу цінність.

Тих, хто шукає Бога, сатана намагається відвернути різними реформаторськими рухами, такими як соціалізм, виборчі права жінок, заборона торгівлі алкоголем тощо. Він робить це, щоб завадити їм почути особливий поклик Бога. Можливо, все це добре для мирських людей. Ці рухи, ймовірно, тією чи іншою мірою пробуджують думки й розвивають почуття в напрямку реституції наступного віку. Але жоден з них не є справою Божих святих з цього боку завіси. Однак сатані приносить задоволення обманювати їх і заманювати в деякі з цих рухів, щоб завадити їм бачити й виконувати справжню працю Церкви Христа, і таким чином завадити їм вчинити певним своє покликання та вибір.

Справжнє Євангеліє – найдивовижніше оповідання у всьому світі! Немає нічого подібного до нього: що Бог тепер запрошує певний клас стати Його спадкоємцями, співспадкоємцями з Христом, запрошує “до спадщини нетлінної й непорочної та нев’янучої, захованої в небі” для Господніх вірних (Рим. 8: 17; 1 Петр. 1: 4). Воістину, “чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його” (1 Кор. 2: 9). [SM345]

“ОБІТНИЦЯ ДОБРОГО СУМЛІННЯ”

Наше підкорення Господу було “обітницею Богові доброго сумління”. Коли Бог запросив нас стати живими жертвами через Христа, бути святими і слідувати за Ісусом, відповідь нашого сумління була такою: “Господи, ми відповідаємо, ми приймаємо Твоє милостиве запрошення”. Хіба це не була відповідь доброго сумління? Безумовно, так. Що могло сказати добре сумління перед Богом, окрім того, що воно радіє виконувати волю Небесного Отця? Він зробив нам найчудовішу пропозицію, надавши Відкупителя, щоб відкрити шлях до всієї цієї слави й честі з Христом. Єдиною відповіддю доброго сумління могло бути: “Ось, Господи, я віддаю Тобі все, що маю!” Ось що означає хрищення, і це, безперечно, є нашою “розумною службою”, як каже апостол (Рим. 12: 1). Це найрозумніша річ, яку можна собі тільки уявити. Тому ми повинні виконувати нашу угоду посвячення аж до смерті.

Якби наш Господь Ісус, уклавши цю Угоду Жертви з Богом і розпочавши працю над її виконанням, сказав: “Отче, Я знаю, що прийшов на землю, щоб виконувати Твою волю, але бачу, що багато людей розуміють Мене неправильно й говорять про Мене лихе, то ж Я не можу продовжувати так далі. Вони перекручують все добре, що Я намагаюся робити, і Я не можу нічого досягти”. Що б відповів Отець? Його відповідь була б такою: “Якщо Ти віддаєш перевагу схваленню людей над Моїм схваленням, то роби Свій вибір. Я не можу дати Тобі славу нагороду, яку запропонував, якщо Ти не виконаєш умов. Ти повинен любити Мою волю більше за все інше, інакше Я не можу прийняти Тебе”.

Так само і з послідовниками Ісуса. Ми проходимо ті самі випробування, що й Він. Отець не дозволяє випробуванням тиснути на нас занадто

сильно, і Він постачає Свою благодать у кожний час потреби. Але ми повинні мати серце, яке повністю відповідає Божій волі, інакше ми не можемо бути прийнятними; ми втратимо нагороду й будемо вважатися невірними слугами. Ми повинні бути готові до того, що вірність Богу коштуватиме нам чогось, навіть втрати всіх земних перспектив. [SM346]

Серце, яке каже: “Доки правильне є таким же легким, як і неправильне, я обиратиму правильне, але якщо неправильне є легшим за правильне, я обиратиму легший шлях”, – є невірним Богу. Таке серце не варте славного Високого Поклику. Справді, воно зробить негідною навіть людську істоту. Ми маємо бути вірними до самої глибини душі, інакше Бог відкине нас. Господь Ісус висловлює цю думку саме в такому світлі, коли каже: “Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися в роді цім перелюбнім та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з анголами святими” (Мр. 8: 38). Ісус соромився б мати таку особу у Своєму Царстві (Пс. 51: 8; 66: 18).

Отець і Син спостерігають, наскільки ми вірні. Якщо ми вірні в нинішніх несприятливих умовах, коли вірність Правді приносить багато докорів, коли люди показують на нас пальцем з презирством, тоді Господь скаже: “Це ті, хто буде царювати в Моєму Царстві. Ті, котрі радіють Моїй любові та схваленню так, що служать Мені через безчестя, непорозуміння, переслідування та страждання, будуть вірними, коли будуть піднесені до славних становищ”.

СМЕРТЬ З ХРИСТОМ – ВОРОТА ДО СЛАВИ

Такі дорогі, вірні Божі діти “йдуть за Агнцем, куди Він іде”. До них Господь Ісус промовить: “Я з радістю кажу вам: сідайте зі Мною на Моєму троні” (Об. 2: 26, 27; 3: 12, 21). У Рим. 6: 3 апостол каже: “Чи ви не знаєте, що ми всі, хто христився у Христа Ісуса [у Тіло, якого Христос є Головою], у смерть Його христилися?” Разом з Ісусом вони стають Христом Божим, Помазаником Божим, бо слово “Христос” означає “Помазаник”. Бог ніколи не вважав членами Церкви Христа нікого, крім тих, хто повністю віддав Йому свою волю і став мертвим для світу.

Таким є наше хрищення у смерть як людських істот і в життя як духовних істот. Наша духовна

природа поки що тільки [SM347] зачата, але ми народимося духовними істотами під час нашої “переміни” у Першому Воскресінні. Зараз ми підняті, як Нові Створіння, “щоб... ходити в оновленні життя”, але ще не підняті в повному значенні. Ми ще не отримали нашого нового тіла. Наш новий розум є в процесі розвитку. Ми сказали, що віддали Богові все. Якщо ми продовжимо перебувати в такому стані й вірно виконуватимемо нашу угоду, ми будемо перебувати в Його любові і в належний час будемо з Його Сином у славі. Відмова від нашої волі в посвяченні є лише початком. День за днем, тиждень за тижнем, місяць за місяцем ми маємо виконувати умови нашої угоди. Ми не повинні думати про повернення назад. Поклавши руки на плуг, ми навіть не повинні озиратися назад. “Хто... назад озирається, не надається до Божого Царства” (Лк. 9: 62).

Коли Ісус був тут у плоті, Він одного разу висловився доволі категорично (Ів. 6: 50-69), і написано, що “відтоді багато з Його учнів відійшли і більше не ходили з Ним”. Вони сказали: “Жорстока це мова! Хто слухати може її?” Тоді Ісус сказав Дванадцятьом: “Чи не хочете й ви відійти?” Симон Петро – поривчастий, благодійний Петро – відповів: “До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного”.

У нинішньому віці немає іншого Послання вічного життя, окрім Поклику до співпадкоємства з Христом, страждання до смерті з Ним, щоб ми могли розділити Його славу в майбутньому. Це єдиний шлях, яким ми можемо потрапити в Ковчег і бути збережені від загальної смерті, що є довкола. Ісус є нашим Ковчегом Безпеки.

“Воскресінням Ісуса Христа” наше хрищення стає можливим, як проголошує наш текст.

Той самий Симон Петро говорить нам у нашому тексті, що Ноїв ковчег був символом рятівної сили, подобою або образом нашого спасіння тепер через хрищення в Христа. Яким притулком є цей ковчег безпеки! Як Ной і його родина були у світі, але не від світу, і були в безпеці, коли їх несли води, в яких гинув [SM348] весь світ, так само і з тими, хто в Христі. Всі навколо нас перебувають у смерті, як каже Біблія: “Весь світ у лихому лежить” (1 Ів. 5: 19, Кул.). Тільки Церква уникла осуду, який спіткав світ.

Ми, які були дітьми гніву, як і інші, були засуджені на смерть разом з рештою світу. Але Господь, наш Бог, милостиво привів нас до синівських відносин через нашу віру в Христа й послух Божественному задуму в Ньому. І як Ной і його родина після свого порятунку дали новий початок світу, так і Христос та Його Наречена незабаром дадуть нове життя всьому людському роду, який прийме благодатне забезпечення для них у Христі.

Мертвий світ незабаром буде відроджений, отримавши можливість знову жити повноцінним життям. Христос буде Вічним Отцем людського роду (Іс. 9: 6, 7), а Церква буде матір’ю. Якими величними й славними є благословення, що чекають на світ людства, коли люди навчаться уроку про надзвичайну гріховність гріха. Ще більшою й величнішою буде нагорода вірної Церкви, яка так любить Господа, що готова й рада слухатися і слідувати за Ісусом у важких і болісних умовах сьогодення.

SM341

ДРУГ У БІДІ – СПРАВЖНІЙ ДРУГ 1 САМУЇЛОВА 20: 30-42

*“Правдивий друг любить за всякого часу,
в неволі ж він робиться братом”.*

Історія не знає більш зворушливої розповіді про любов, ніж та, в якій згадується любов між Йонатаном і Давидом. Обидва були шляхетними особами, здатними любити глибоко й сильно, хоча багато в чому були абсолютно різними. Давид був більш різностороннім. Його характер був яскравішим від усіх, про які відомо.

Чарльз Рід пише: “У Святому Письмі Мойсей, Ілля та Павло, а у світській історії Солон, Олександр Македонський, Юлій Цезар, Карл Великий, Наполеон та інші перевершували Давида тими чи іншими якостями. Але в Давида проявилось більше особливих і прекрасних рис, ніж у будь-кого з цих великих людей, і тому я називаю його найяскравішим характером, про який відомо – пастухом, воїном, придворним,

чудовим другом, втікачем, тим, хто полонив і грабував, воєначальником, царем, політиком, вигнанцем, священником, пророком, святим, злочинцем і тим, хто каявся, але нічого не робив наполовину. Його характер був як арфа з багатьма струнами". Йонатан, син царя Саула й майбутній спадкоємець престолу Ізраїлю, також мав шляхетні якості. Він був вірним сином, який один міг втішити свого батька в часи його розчарувань. Він проявив себе як здібний воїн і показав велику віру в Бога. Його релігійна вдача була, мабуть, так само розвинена, як і в Давида. Очевидно, що ці елементи чесності, відданості та поваги до Бога, які ці двоє юнаків бачили один в одному, становили основу великої дружби, яка так спонтанно з'єднала їхні серця чудовими узами – любов'ю. Судячи з опису, Йонатан, мабуть, був більшою з цих двох великих душ, і його любов була більшою. Тільки з такого погляду, оскільки любов є найголовнішою річчю у світі, Йонатан може вважатися однією з найвеличніших постатей, бо він любив сильно і в супереч своїм інтересам.

ГЛИБОКА ДРУЖБА ЗІ СВОЇМ СУПЕРНИКОМ

Іноді дружба виникає із взаємного захоплення один одним, а часто з деякого самолюбства при співпраці. Але в даному випадку самолюбство виступало б проти дружби. Отже, це приклад безкорисливої любові. Кожен успіх і кожна честь, які діставалися Давиду, підносили його як популярного кумира на місце, яке так чи інакше займав Йонатан. Кожен поступ Давида означав приготування народу прийняти його замість Йонатана як наступника Саула. Цар бачив це, так само як і Йонатан, але вони по-різному реагували на це. Цар став ревнивим, розлюченим; Йонатан, навпаки, любив свого суперника з часу їхньої першої зустрічі, коли він подарував Давиду свою зброю та придворні шати (1 Сам. 18: 4). Читаємо: "Йонатанова душа зв'язалася з душею Давидовою"; їхні вдачі переплелися, змішалися. Який прекрасний опис найчистішої та найщирішої любові! Олександр Вайт каже:

"Якби я прочитав: «Йонатан любив Давида як свою душу», то б сприйняв це як гіперболу... але, прочитавши решту історії, я сказав священному письменникові: «У всьому цьому ти говориш прямо і не використовуєш гіпербол»".

ОСНОВА ДРУЖБИ, СПОВНЕНОЇ ЛЮБОВІ

Любов у дружбі не є чимось дивним, а є результатом певних поєднань. Той, кого ми любимо, не обов'язково має бути схожим на нас. Він радше приваблює нас як наша протилежність, що володіє прикметами, якими ми захоплюємось, але не маємо такою ж мірою. Однак темрява ніколи не любила світло, а світло ніколи не любить темряву. Отже, для любові в дружбі на шляхетному рівні обидва друзі повинні мати високі ідеали, благородні прагнення, навіть якщо вони мають їх у різній мірі. Кожен повинен бачити в іншому щось, що можна поважати і на що можна рівнятися, хоча у випадку Всевишнього це не може бути правдою. Його любов до нас, очевидно, є загалом у вигляді симпатії й визнання наших зусиль, спрямованих на досягнення Його критеріїв характеру. Будьмо певні також, що у випадку Йонатана пошана до Господа мала багато спільного з відмовою від будь-яких почуттів суперництва й заохоченням до того, щоб захоплюватися своїм суперником. Визнаймо, що таке оцінювання божественної волі та провидіння виявиться підтримкою для кожної дружби, перешкодою для кожного духа суперництва і, загалом, найціннішим збудуванням кожного християнського характеру. Як приємно знати, що наш Небесний Отець керує всіма справами Свого народу! Скільки спокою це дає нашим серцям! Скільки лагідності, м'якості, доброти й любові це викликає до інших, коли ми усвідомлюємо, що вони, як і ми, мають божественну опіку, і коли наші серця настільки підкорені Господу, що бажають, щоб Його воля виконувалася незалежно від наших власних щоденних інтересів або інтересів інших.

Такою, безсумнівно, була добра основа любові Йонатана, і таким, безсумнівно, є родючий ґрунт, на якому розвивається справжня любов серед Господнього народу. Ми повинні любити Господа всім серцем, розумом, душею та силою, перш ніж будемо готові любити свого ближнього, як самого себе, і бажати йому тих самих багатств благодаті, яких бажаємо для себе під Господнім провидінням. Ще важливіше мати найвищу любов до Бога, перш ніж ми зможемо хоч якось наблизитися до ступеня любові, який Господь поставив перед Своїми

послідовниками як Нову Заповідь, кажучи: “Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!” Любов Йонатана була близькою до цієї християнської любові, жертвовної любові, яка так любила свого ближнього, що раділа, бачачи, як на нього спадає Господнє благословення, навіть якщо це означало втрату власної честі, престижу та царської влади. О, щоб така любов дедалі більше панувала в серцях Нового Створіння! Саме про таку любов говорить апостол: “А понижений брат нехай хвалиться високістю своєю, а багатий пониженням своїм” – під Господнім провидінням.

ДАВИД І ЙОНАТАН

Нам не потрібно створювати товариство для пропагування почуття любові Йонатана й Давида серед нас як Господнього народу. Ми маємо організацію, яка прищеплює нам ще більшу любов. Головою, керівником, центром цієї організації є наш Господь Ісус Христос, який не тільки закликав нас до найвищого розуміння і проявів любові, але й Сам показав приклад, поклавши Своє життя не тільки за Своїх друзів, але й за Своїх ворогів. “Ніхто більшої любові не має над ту”. Маючи найбільшу любов, наш Господь Ісус Христос, організував асоціацію тих, хто має любов, і зробив членство в ній залежним від готовності Його послідовників взяти хрест і йти за Ним, віддавати своє життя за братів.

Тільки ті, хто присвятив себе бути вірним Вождю, вірним духу любові, вірним один одному як члени Тіла Помазанця, допускаються до членства в цьому винятковому товаристві, “Церкві первороджених, на небі написаних”. Більше того, засновник нашого товариства сказав, що він є Виноградиною, а ми – галуззям; і що кожна гілка в Ньому, яка не приносить плоду любові, буде видалена, відрізана від Виноградни, виключена з членства в цій благословенній Церкві. Він також запевняє нас, що вірність нашій Угоді з цією правдивою Виноградиною принесе нам очищення, обрізку з боку великого Виноградаря, щоб Він щораз більше міг розвивати в нас плоди Духа, плоди Виноградни – лагідність, м’якість, братню доброзичливість, любов; щоб ці благодаті були в нас і примножувалися; щоб тим самим Отець

був прославлений і благословенний, і щоб ми були готові бути “достойними участі в спадщині святих у світлі”.

Отже, бачимо, що нам не потрібна жодна особлива організація, але ми вже є членами такої спільноти, якщо ми є учнями Христа й з’єднані з Ним як члени Нового Створіння.

ЯК РОЗВИВАТИ ЛЮБОВ?

Давид, молодший з двох, як ми бачили, мав від природи глибокий, великодушний характер, здатний щиро любити. Та, очевидно, для розвитку любові потрібен був час. І коли ми бачимо любов Йонатана до нього, яскравішу і сильнішу на початку, ми бачимо, що любов Давида виникла, проявилась у відповідь, так само як Божа любов [R4224] була спочатку до нас, а потім наша любов виникла до Нього зі зростаючою силою. Наша лекція розповідає про те, як Йонатан намагався зберегти мир між царем і Давидом, але, побачивши, що його батько має намір вбити його друга, скористався нагодою попередити Давида, щоб той утік, оскільки справи дійшли до того, що його життя було в небезпеці будь-де поблизу царя. Це застереження він передав, попередньо домовившись зустрітися в полі, подалі від палацу. Давид сховався за великою скелею. Як привід, Йонатан пішов потренуватися стріляти з лука, а хлопчик супроводжував його, щоб збирати стріли. Однак справжньою метою було порадити Давиду чи повинен він утікати з цієї місцевості. Його слова до хлопчика: “Скоро, поспіши, не ставай”, – хоча й стосувалися стріл, насправді були призначені для Давида, щоб той зрозумів усю серйозність ситуації. Потім, відправивши хлопчика зі зброєю до палацу, Йонатан вирішив, що повинен ризикнути і провести кілька хвилин зі своїм другом. До цього часу Давид вже збагнув усю глибину любові Йонатана, яка проявилася різним чином, а тепер, нарешті, і його готовністю захистити життя Давида, коли в його власних інтересах було дозволити батькові помститися Давиду. Така любов рідко зустрічається, хіба що серед святих, і, на жаль, ми побоюємося, що навіть серед них її не так часто зустрінеш. Однак, коли ми все-таки знаходимо друга, який ближчий за брата, ми тим більше цінуємо його, бо таке трапляється рідко.

Під час цієї зустрічі Давид, згідно зі східним звичаєм, тричі вклонився до землі, що виражало смиренність і вдячність. Друзі поцілували один одного і плакали разом, причому Давид, здавалося, був більш засмученим. Хоча він довіряв Господу, проте він залишав свій дім, щоб стати вигнанцем – поза законом. Він не тільки розлучався зі своїм дорогим другом Йонатаном, але й мав вважатися багатьма зі свого народу зрадником, що чинить опір царю й тому змушений стати свого роду розбійником. Тоді Йонатан сказав йому: “Іди з миром! А що присягнули ми двоє в Господнє Ім’я, говорячи: Господь нехай буде свідком між мною та між тобою, і між насінням моїм та насінням твоїм, нехай буде аж навіки!” Написано, що вони розлучилися й більше ніколи не зустрічалися, за винятком одного разу, через рік або два, коли Саул переслідував Давида. Тоді Йонатан знову пішов до свого друга, щоб втішити його і “зміцнити його на душі в Бозі” (1 Сам. 23: 16).

Про те, як Давид цінував Йонатана й любив його, можна дізнатися з так званої “Пісні про лука” – зворушливої скорботи Давида з приводу смерті свого друга Йонатана. Він вигукує: “Скорблю по тобі, Йонатане, мій брате! Ти для мене був вельми улюблений, кохання твоє розкішніше для мене було від кохання жіночого!” (2 Сам. 1: 26). Але ми, дорогі друзі, знаємо про ще дивовижнішу любов, про яку ми іноді співаємо:

“О Ісусова любов,

Дай у серце радість знов”.

Любов породжує любов; і тому Писання говорить, що не ми першими полюбили Бога, а Він першим полюбив нас і виявив Свою любов до нас у дарі Свого Сина. Тож саме любов Ісуса привабила нас і викликала нашу любов у відповідь. І з кожним днем, коли ми все більше й більше цінуємо висоту, глибину, довжину й ширину любові Бога та Христа, яка перевершує будь-яке людське розуміння, наша любов до Них буде зростати і примножуватися. І в міру її зростання, ми самі стаємо більш подібними до Бога і, відповідно, від нас виходить любов до тих, хто нас не любить. І наша любов до них у відповідь викличе любов у деяких з них і приведе їх до більш гідної оцінки цього принципу, який протистоїть духу світу, любові світу,

самолюбству світу. Тож давайте прагнути розвивати цю богоподібну якість. Звернімо увагу не тільки на те, що, за словами Писання, любов є головною річчю у світі, але й на те, що вона є самою сутністю божественного характеру, самою сутністю божественного закону, який виконується в цьому одному слові – Любов. Тож пам’ятаймо, що, проявляючи цю прикмету, ми готуємо себе до славних нагод, до яких ми були запрошені і які, завдяки благодаті нашого Господа, прагнемо отримати, намагаючись вчинити наше покликання та вибрання певним.

У Святому Письмі вимальовуються різкі контрасти. Хоча любов Йонатана, любов Отця і Сина представлені як гідні наслідування, показаний ще й інший тип характеру. Наприклад, наш Господь у Псалмах говорить про Юду: “Навіть приятель мій, на якого надіявся я, що мій хліб споживав, підняв проти мене п’яту” (Пс. 41: 10). Подбаймо про те, щоб цей дух любові, наш дух дружби, виходив із самого джерела любові, бо Бог є любов. Також пам’ятаймо вислів апостола, що існує лише два великі джерела: солодке джерело, яке не може давати гіркої води, і гірке джерело, яке не може давати солодкої води (Як. 3: 11). Тому закарбуймо в наших серцях, що будь-який дух зради щодо друга, щодо брата ні в якому сенсі цього слова не пов’язаний з духом любові, а протилежний йому. Пам’ятаймо, що солодке джерело, чисте джерело, джерело любові не може давати гіркої води ненависті, злоби, заздрості, суперечок. Ми повинні визнати, що такий потік зла походить з іншого джерела, від ворога Бога й людини. Тому ці якості представлені в Писанні як діла плоті та диявола. Пам’ятаймо також, що радикальна зміна від ставлення любові й дружби до ставлення гіркоти й ворожнечі відбувається не миттєво, а поступово. У випадку з Юдою ми бачимо поступове відхилення, яке спочатку було лише наріканням на те, що інші удостоїлися почестей від Господа. Проте цей дух нарікання наростав, і через тиждень Юді вже принесло задоволення зрадити Друга всіх друзів, Який навіть тоді віддавав Своє життя за нього. Пам’ятаймо, що за своєю природою ми маємо насіння зла, самолюбства, отримане від противника через спадковість, через гріхопадіння;

і нам потрібно постійно бути насторожі, щоб викоринювати все це зло й постійно плекати ніжну рослину любові, щоб її аромат наповнював все наше життя й готував нас до перебування з Тим, Хто є любов, і з Тим, Хто є другом понад усіма іншими.

НАШ ЗАГОЛОВНИЙ ТЕКСТ

Мудрець добре сказав, що друг любить завжди. Той, хто любить лише тоді, коли вважає, що це буде на його користь, не знає, що таке любов. Той, хто любить і є братом лише в благополуччі, і чия любов і дружба в'януть від спеки переслідувань і негараздів, ніколи не знав любові в її справжньому сенсі, а лише певний вид самолюбства – любов світу.

Як Бог проявив Свою любов до нас і показав нам, що не через самолюбство, а через доброту, за велику ціну для Себе, Він подбав про звільнення нас з нашої в'язниці і надав нам привілеї синівства, так і справжня любов буде готова до жертв. Тож давайте судити про нашу любов до інших, до Господа, до братів, до наших родин, до наших сусідів, навіть до наших ворогів за нашою готовністю жертвувати в їхніх інтересах і для їхнього найвищого благополуччя. Якщо ми бачимо, що не жертвуємо нічим в інтересах Господньої справи, не обманюймо себе, кажучи, що ми любимо Господа. Якщо ми бачимо, що не готові терпіти, жертвувати в інтересах братів та інших дорогих нам осіб, не помиляймося й не називаймо це любов'ю. Якщо ми не готові робити добро навіть нашим ворогам, коли вони цього потребують, не помиляймося, бо Господь сказав, що шлях доброти, милосердя й самозречення є єдиним показником люблячого серця. Якщо одного разу нам вдалося побачити,

що така любов серця є необхідною для місця в Царстві, це змусить нас прикласти подвійні зусилля, щоб досягти такого характеру. Якщо ж, на додаток, ми бачимо, що ніхто не отримає вічного життя в цьому віці чи в майбутньому, якщо не матиме серця, сповненого любові, це допоможе нам усвідомити, що любов справді є найголовнішою, найважливішою річчю, яку ми (і всі) маємо здобути і плекати в собі.

Зверніть увагу на ширі слова каноніка Фарра: “Брати мої, любов, яка бачить добро і красу в усій людській природі, допомагає творити добро і красу в ній. Для тих, хто любить, навіть звичайна людина є людською душею, яка ходить у перетворюючій славі їхньої любові. Ви вважаєте людину нудною. Чому? Тому що ви самі нудні. Ангел був з вами, а ви цього не знали; і я уявляю, що для духа, сповненого злості та самозакоханості, навіть ангел був би дуже нудним. Кожна людська душа подібна до печери, повної дорогоцінних каменів. Випадковий спостерігач заглядає в неї крізь щілину, і йому все виглядає темним, похмурих і покинутих. Але нехай світло проникне в неї! Наблизьте факел до стін, нехай Боже сонячне світло осяє її і залле найприхованіші закутки! Тоді вона засяє кристалами та аметистами, і кожен окремий кристал затремтить від яскравого дотику, виявляючи свою природу. Якщо душі не сяють перед вами, то це тому, що ви не приносите їм світла, щоб вони засяли. Викиньте свій жалюгідний, тліючий, вкритий кіптявою факел зарозумілості й ненависті; підніміть до них світло любові, і ось, вони піднімуться й засяють – спалахнуть і будуть горіти з невимовною величчю”.

R4223 (1908 p.)

“РОБІТЬ ДОБРО ТИМ, ХТО НЕНАВИДИТЬ ВАС” 1 САМУЇЛОВА 26: 17-25

*“Любіть своїх ворогів,
добро робіть тим, хто ненавидить вас”
(Луки 6: 27).*

Протягом семи років Давид був змушений перебувати на вигнанні й номінально був поза законом. Цар Саул, якому не давали спокою злі

духи, часом ставав майже навіженим і всі ці сім років переслідував Давида з місця в місце, сприймаючи це як розвагу, так само як деякі люди отримують задоволення від полювання на диких тварин. Саме так Давид у Псалмі представляє свою втечу. До Давида як до свого

ватажка зібралася велика група незадоволених, здебільшого жертв переслідувань Саула. Їх налічувалося щонайменше 400 осіб (1 Сам. 22: 2), а пізніше – 600 (1 Сам. 25: 13, 27). Серед переслідуваних були батьки і брати Давида (ймовірно, через Давида); також пророк Гад і первосвященник Евїатар, син первосвященника Ахімелеха (1 Сам. 22: 22, 23), а також його племінник Авішай, який згодом став великим воєначальником (1 Сам. 26: 6). Також відомо, що в цій групі було одинадцять хоробрих воїнів з покоління Гада (1 Хрон. 12: 8-14) і двадцять три воїни з покоління Веніямина, які могли однаково добре стріляти з лука обома руками (1 Хрон. 12: 1-7).

Професор Райт припускає, що за тодішніх обставин бути поза законом було почесно. Він каже: “Бути поза законом у той час не означало бути на боці заворушення; це був початок виправданої революції. Незадоволені люди, які зібралися навколо Давида в печері Адуллам, були справжніми патріотами того часу... Це видно з його послання до Навала, в якому він стверджує, що виконав усі зобов’язання, захищаючи Навала від вторгнень сусідніх племен; тому данина, яку він вимагав, була не більше ніж справедливим оподаткуванням з боку встановленої влади”.

У цьому регіоні багато вапнякових печер. Печера, яка вважається печерою Адуллам, має кілька залів і простір для невеликого війська. Вона розташована недалеко від місця, де Давид зустрів Голята. З її назвою пов’язані три цікаві факти. Один з них, описаний в 1 Хронік 11: 15-19, дає нам деяке уявлення про вірність послідовників Давида і про його безкорисливість, яка, без сумніву, лежала в основі любові його послідовників до нього. У той час филистимляни вчинили напад, і Давид та його послідовники не могли знаходитися на боці Саула, але їм не хотіли воювати проти нього. Табір филистимлян розташовувався між печерою і джерелом води у Віфлеємі, рідному місті Давида. Спраглий, Давид з тугою згадував про чисте віфлеємське джерело. Віддані своєму провідникові, троє головних вояків Давида пробралися через лінії табору филистимлян і принесли йому бажаної води. Отримавши її, Давид був вдячний Богу за таку повагу і любов своїх послідовників. Проте,

зваживши на ціну, яку вони за це заплатили, і небезпеку, на яку себе виставляли, він відчув себе негідним і приніс воду в жертву Господу як вираз найвищої вдячності своїм послідовникам за їхню доброту. Про це поет каже:

“І все військо дивилося й дивувалося,
А ті три благородні, наймогутніші з тридцяти,
Відчували, як їхні душі
Зблизилися з царем Давидом і з Богом”.

Другим цікавим фактом було те, що батьки Давида, похилого віку, вирушили з Адуллам в далеку подорож через скелясті пагорби, довкола найвіддаленішого кінця Мертвого моря, горами Моава до безпечного місця, де перебував цар Моава (1 Сам. 22: 3, 4).

Третім цікавим фактом було збереження життя царя Саула в цій печері (1 Сам. 24).

ВИПРОБУВАННЯ ДАВИДА – ЗБЕРЕЖЕННЯ САУЛА

Сьогоднішній урок стосується того, як Давид вдруге зберіг життя Саула. Цар вийшов проти Давида і його загону з великим військом. За звичаєм того часу табір був розбитий так, що намет царя знаходився в центрі, про що свідчив царський спис біля входу. Однак, можливо, у той час у країні не використовували намети, оскільки не було небезпеки дощу, і мандрівники зазвичай просто загорталися у верхній одяг і лягали спати в будь-якому зручному місці. Давид зі своїми розвідниками добре знав місцевість і все, що в ній відбувалося; і один з ватажків його загону запропонував йому сміливий план захоплення ворога, щоб врятувати країну від влади частково навіженого правителя і відомстити за свої власні кривди та кривди своїх вірних соратників. Автор плану, за умови, що Давид дасть свою згоду, мав проникнути в табір царя Саула, поки його воїни спали після виснажливої подорожі, і вбити царя в його наметі, тим самим поклавши край усім їхнім труднощам, які зосереджувалися в ньому. Цей план вважали б правильним дев’ятсот дев’яносто дев’ять із тисячі воїнів, але Давиду він не сподобався.

Маючи правильний погляд на речі, Давид вважав царя Саула божественно призначеним на місце і становище, які той займав, хоча на ньому самому вже була олія помазання як на наступнику Саула. Він слушно розсудив, що коли настане властивий у Господа час для його

сходження на престол, Господь зможе зробити і зробити це Своїм власним способом; і що з його боку було б гріхом сприяти смерті царя з будь-яких міркувань. Він не тільки не вб'є Саула, але й не дозволить, щоб хтось інший це зробив, і не буде мляво протестувати проти цього. Навпаки, він буде захищати Саула, щоб автор сміливого плану не міг його здійснити. Давид пішов з ним, щоб виконати інший план, а саме: винести з табору щось, що засвідчило б царю, що він був повністю в руках Давида і що в серці Давида не було бажання завдати Саулу зла, а навпаки.

Щоб втілити цей план, Давид, у супроводі Авішая, тихо й спритно проник до табору Саула. Спочатку вони взяли спис Саула, що був перед наметом, а потім, увійшовши до намету, знайшли біля ложа царя глечик з питною водою й забрали також його. Далі вони піднялися на схил пагорба навпроти табору Саула і голосно гукнули, щоб розбудити воїнів і Саула. Давид дорікнув воєначальнику Саула за недбалу охорону царя, повідавши, як він проник у табір і взяв спис царя та глечик з водою, не розкриваючи при цьому своєї особи. Незабаром весь табір прокинувся. Цар впізнав голос Давида і підтвердив сказане – що його спис і глечик зникли. Давид запропонував повернути їх через посланця, пояснивши, що взяв їх лише для того, щоб довести, що не має злого наміру щодо царя і не бажає його скривдити. Давид не приписував ворожість Саула його злим пристрастям і самолюбству, але ввічливо запропонував, що якщо ця річ від Господа, то її можна залагодити жертвою Господу; але якщо цар тримається ради людей, то це відверто нечестиві люди, адже їхня порада спричинила відчуження їхнього співвітчизника ізраїльтянина не тільки від його дому та землі, але й від Бога та релігії, проганяючи його від його народу до язичників. Він запевнив царя, що якщо його кров має бути пролита, то він волів би, щоб його смерть сталася на землі Ізраїлю, і що це єдина причина, чому він не покинув свою батьківщину. Але він сказав, що цареві переслідувати його як ворога і вважати його самого та його товаришів ворогами царства так само безглуздо, як вважати полювання на куріпку війною.

Цар Саул був досить чесним, щоб визнати свою провину, і сказав: “Прогрішив я! Вернися, сину мій, Давиде, бо не вчиню вже тобі зла за те, що дороге було моє життя в очах твоїх цього дня. Оце був я нерозумний, і дуже багато помилявся”.

“УРЯТУЄ МЕНЕ ВІД УСЯКОГО УТИСКУ”

Відповідь Давида цареві варта уваги і показує, що основою характеру цього чоловіка і мотивом його поведінки була його пошана до Господа, його віра. Він сказав: “А Господь відплатить кожному за його справедливість та правду його, що Господь дав тебе сьогодні в руку мою, та я не хотів підіймати своєї руки на Господнього помазанця. І ось, яке велике було життя твоє цього дня в очах моїх, таке велике нехай буде моє життя в очах Господа, і нехай Він урятує мене від усякого утиску” (вірші 23, 24). Яке чудове висловлювання! У ньому не було прохання до Саула про милосердя, ані висловлювання залежності від нього, але було звернення до Господа, висловлювання абсолютної впевненості в бажанні й здатності Господа визволити його. Більше того, Давид, здається, засвоїв урок, якого не засвоїли багато з дорогого християнського народу, навіть якщо вони мали освіту й переваги в школі Христа, яких Давид ніколи не мав. Поведінка і слова Давида показують, що він зрозумів ту частину Господньої молитви, яка говорить: “І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому” – помилуй нас, як ми помилували інших. Це і є суть висловлювання Давида: як я помилував тебе, царю Сауле, так нехай Господь помилує й мене.

“І сказав Саул до Давида: Благословенний ти, сину мій Давиде! І ти дійсно зробиш, і дійсно зможеш ти! І пішов Давид на свою дорогу, а Саул вернувся на своє місце”. І хоча Давида запросили повернутися, він розумів, що слова і серце Саула ненадійні. Це урок, який ми всі повинні взяти до уваги: нечестиве серце ненадійне, хоча на якусь мить воно може показувати скруху, здаватися лагідним і люблячим. Це не означає, що ми ніколи більше не зможемо довіряти тому, хто зробив нам зло, заподіяв шкоду або завдав нам кривди, але це означає, що, не відплачуючи злом за зло, гіркотою за гіркоту,

злобою за злобу, наклепом за наклеп, ми все ж повинні [R4226] використовувати мудрість і не довіряти себе повністю владі таких людей, доки не отримаємо не лише слова запевнення, а й практичні докази зміни серця: що закваска злості вичищена.

ІНШІ УРОКИ ДЛЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Давид здобув велику перемогу над Голіатом; але цей урок засвідчує ще більшу перемогу над самим собою. Як природна людина, не зачата знову святим Духом, він, безсумнівно, показав дивовижне самовладання. Ми не можемо сказати, що життя царя врятувала його любов до Саула; скоріше це була його любов до Господа, його повага до божественної влади. Ми бачимо, що якби його відданість Господу не була дійсно дуже великою, спокуса здолала б його. Для пересічної людини вісім причин спонукали б її вчинити протилежне – вбити її ворога. (1) Це була законна війна між царем і його військом та Давидом і [R4226] його гуртом. У будь-якому сучасному війську така несподіванка вважалася б цілком виправданою. (2) Його власне самозбереження, здавалося, вимагало смерті царя; і таке самозбереження загалом вважається у світі першим законом природи. (3) Його бажання позбутися мандрівного життя і жити тихо та мирно як один із Божого вибраного народу сильно спонукало до дії. (4) Факт його помазання на царя й наступника Саула, а також перспектива швидкого сходження на престол були б для багатьох вагомою причиною. (5) Помста за те все, чого він зазнав від Саула, безсумнівно, напрошувалася сама собою. (6) Його патріотизм – любов до своєї країни й народу, а також усвідомлення того, що Саул швидко стає непридатним як цар, – були ще однією причиною, щоб завдати смерті Саулові. (7) Можливість здійснити вчинок, що випав йому, могла бути витлумачена як божественне провидіння, і зле серце та винна совість так і вирішили б. (8) Інтереси всіх його послідовників, серед яких були ті, хто ризикував своїм життям заради його вигод та захисту, вимагали, щоб цар був убитий. Крім того, безсумнівно, багато хто з них не зміг би зрозуміти мотиви Давида, який пощадив життя царя. Для них його вчинок здавався б безглуздом, майже безумним,

оскільки він упустив таку нагоду. Цим він міг відштовхнути від себе своїх товаришів у скруті.

Безумовно, слабша людина або людина, яка менше поважає Господа і менше вірить у Нього, піддалася б тиску таких спокус. Той факт, що Давид не піддався, виразно свідчить про його характер і принципи.

А як щодо нас, які отримали кращі уроки в школі Христа і мають перевагу бути зачатими святим Духом, а отже, здатними розуміти глибші речі щодо божественного характеру і волі? Чи були б ми так само вірними і великодушними? Безсумнівно, Господь очікує від нас ще більше, ніж від Давида. Тому, ми, які належимо до “дому синів” і маємо багато усіляких переваг над “домом слуг”, повинні очікувати від себе набагато більше. Хіба наш Відкупитель, наш Господь, наш Учитель не навчив нас і не дав нам нової заповіді, кажучи: “Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви”? І ще у словах нашого заголовного тексту ми отримуємо настанову: “Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас”. Як ми виявляємо свою вдячність за уроки, за настанови, які отримали? Як ми щодня застосовуємо на практиці цей закон любові до Бога – до Його настанов, до братів, до наших ворогів?

ЖОДНИХ УБИВЦЬ У ЦАРСТВІ

Можна сказати, що сьогодні нам, християнам, не доводиться проходити таке випробування, яке мав Давид, але якби це сталося, то, безперечно, жоден християнин, жоден святий не став би вбивцею. Ми відповідаємо, що не слід забувати, що ми, які живемо згідно з новою епохою, підкоряємося тому самому закону, але з більш високим визначенням, тобто поясненням. Наприклад, ось слова Учителя, які Він сказав: “А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм”; і знову: “Кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові”; “Кожен, хто ненавидить брата свого, той душоуб” (Мт. 5: 22, 28; 1 Ів. 3: 15). Беручи до уваги це більш високе визначення божественного закону та його дію в нашому розумі, ми можемо легко побачити, що кожному з нас можуть траплятися можливості, які трапилися Давиду, можливості відплатити злом за зло, лайкою за лайку; можливості вбити

нашого ближнього, нашого брата – знищити його вплив, його репутацію тощо.

Як ми проходимо ці випробування? Чи здобуємо ми перемоги над собою, як Давид, чи нас перемагає лукавий? Якщо ми обираємо другий шлях, то тим самим доводимо, що не належимо до класу Давида, Улюбленого, а єднаємося з противником, стаючи до певної міри учасниками його духа, його вдачі, проявляючи це в певній мірі в неправильних вчинках, у вбивстві нашого брата. Наш Господь, здається, натякає, що в кінці цього віку на Його народ чекають особливі випробування такого роду. Він заявляє, що брат видасть брата на смерть, а батьки видаватимуть дітей; і що Його вірні в таких умовах можуть стати ненависними для всіх людей. Чи ми потураємо ворогу або співпрацюємо з ним у таких справах? А може ми, подібно як Давид у давнину, маємо пошану до Господа настільки, що не наважуємося торкнутися одного з помазаних, заподіяти шкоду чи то йому, чи навіть ворогу, який чигає на наше життя, який шкодить нам і говорить про нас всяке зло неправдиво, як Саул про Давида?

Певна частина спокуси, яка приходиться на Господній народ, добре проілюстрована в цьому випробуванні Давида, а саме: можливість сприяти іншому в скоєнні лиха, якого ми самі не хотіли б скоїти. Як легко було б Давиду сказати Авішаю: “Роби як знаєш; я стоятиму осторонь, але скажу тобі щиро, що, на мою думку, ти зробиш благородну справу для нашого народу, і це навіть буде в інтересах царя, бо він є ворогом ще й для самого себе, і краще б йому померти”. Звернімо увагу на те, наскільки іншим був шлях Давида,

і визнаймо, що будь-який інший шлях був би неприємним для Небесного Отця й означав би невдачу Давида у випробуванні.

Так само і з нами. Ми не тільки самі не повинні поводитися несправедливо, не повинні говорити лихе, думати лихе, робити лихе друзям чи ворогам, але повинні настільки щиро бути в згоді з такою поведінкою, щоб, коли хтось інший запропонує зробити лихе в наших інтересах, ми були настільки в згоді з божественною волею та законом братньої любові, що протистояли б цьому вчинку з усією нашою енергією.

Протягом цих семи років випробувань Давид проходив підготовку до царювання. Це була школа негараздів, переслідувань і випробувань, в якій він отримав цінні уроки. Багато з його найцікавіших псалмів відносяться саме до цього періоду: наприклад, тридцять четвертий і п'ятдесят сьомий. Схоже Господні помазанці цієї Євангельської Церкви зараз перебувають у пустелі дисципліни, переслідувані своїми супротивниками; і для нас це час вчитися цінних уроків, які підготують нас до зайняття нашого царського становища; це час, коли наші серця можуть наблизитися до Господа в прославленні, подяці та поклонінні, як це робив Давид. Різниця в усіх відношеннях на нашу користь. Речі в його житті були образними й земними; наші – позаобразними, небесними, реальними й безцінними. Якими ми повинні бути! Як ретельно ми повинні вивчати ці уроки! Якою великою є нагорода, Царство, яке ми сподіваємося здобути! “Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо таке чините” (Ів. 13: 17).

R4225 (1908 p.)

ВОГОНЬ ГЕЄННИ – ОБРАЗНА МОВА

*“Де їхній черв'як не вмирає,
і не гасне огонь”
(Марка 9: 44).*

Є інші, кращі теми, ніж та, яку ми вибрали для цієї нагоди. Проте, “не по словах судять, а по ділах”. Цей текст стояв на заваді Божому народу протягом століть і досі стоїть на заваді багатьом з них. Для них він доводить, що Всемогутній Творець є найжорстокішим, найменш

батьківським, як би ми не дивилися на цю річ. Дехто без любові й нелогічно стверджує, що Бог ще до створення світу приготував велику Геєнну вогню, тортур, страждань; що все людство було приречене через гріх батька Адама; що завдяки смерті Ісуса був запроваджений порядок, за яким невелике число тих, хто йде Його слідами “вужкою дорогою”, може уникнути цієї жахливої вічності.

Інші кажуть, що це не так: що Бог є любов, і ці негасимі вогні та безсмертні черв'яки є необхідністю, яку Його любов не може подолати, тому що через якусь прикру невдачу на початку або через якусь нестачу сили з того часу Всевишній не може зробити нічого кращого, ніж спасти лише жменьку людей і дозволити великій масі людства страждати від нескінченних тортур у вогні, що ніколи не згасне, і де черв'як ніколи не помре.

ВЕЛИКОГО ВЧИТЕЛЯ НЕПРАВИЛЬНО ЗРОЗУМІЛИ

Ці слова з вуст нашого Господа, Великого Учителя, зрозуміли зовсім неправильно. У нашому протестантському дитинстві нас вчили, що тільки святі вибрані потраплять до неба, а інші не тільки втратять небо, але й отримують вічне життя в муках. Таким чином, наш текст вважався зображенням того, чого буде змушений зазнати практично весь світ людства.

Це пекло було представлено нашій дитячій уяві остеронь Біблії як щось розпечене до білого жару. Якщо ми висловлювали сумнів або подив, чи будь-яка істота може так довго терпіти такі умови, відповідь була наступною: Бог використовує Свою всемогутню силу, щоб зробити нас вогнетривкими й чутливими до болю. Деякі теологи школи Томаса і Кемпа зайшли так далеко, що зображували бідних істот у їхніх стражданнях і показували, що жар утворює своєрідне азбестове покриття, яке частково захищає їх від його впливу. Ці ошукані теологи продовжували пояснювати, що це зовнішнє покриття час від часу тріскається і відшаровується, залишаючи бідну жертву знову вразливою, щоб її страждання були ще більшими.

Звичайно, ці теологи минулого мали труднощі з черв'яками. Вони могли уявити демонів, які б наглядали за тортурами і ставали нечутливими до болю завдяки головному кату, Всемогутньому Богу. Але для багатьох було загадкою, як уявити собі, що черв'яки витримують такий великий жар і як вони можуть якимось чином посилити тортури бідних страждальців. Наполеглива вигадливість у напрямку цих жорстоких і диявольських ідей дозволила деяким сформулювати теорію, що черв'яки будуть вогняними, житимуть у вогні, насолоджуватимуться вогнем, прогризатимуть покрив і ще більше посилюватимуть жахливі страждання людства.

ЧИ ЦЕ МАВ НА УВАЗІ ІСУС?

Чи мав Великий Учитель намір, щоб з Його слів робили такі висновки? Хіба ж Його опису забракло співчуття, поміркованості чи жалості? Невже таким є загальне вчення Божого Слова? А можливо було допущено велику і страшну помилку, і ми помилково сприйняли образну мову і трактували її буквально? Так, ми помилилися. Ми неправильно зрозуміли.

Великий Учитель дорікнув Своїм учням, Якову та Івану, коли вони хотіли спровадити вогонь з неба на самарійське місто за те, що його мешканці відмовилися продати їжу для Учителя, і повний співчуття сказав їм: "Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губить душі людські, а спасати!" Чи міг цей Син Людський будь-яким чином сказати нам, що наш великий Небесний Отець має менше духа любові й справедливості, ніж два гарячкуваті учні?

Чи мав Він на увазі, що, хоч учні відверто запрагнули знищити земне життя самарян, Небесний Отець ставиться до більшості людей у десять мільйонів разів гірше і використовуватиме Божественну Силу протягом усієї вічності, щоб продовжувати страждання Своїх земних створінь, які, за Його власним Словом, народилися в гріху, були зачаті в беззаконні, у гріху їх зачали їхні матері, земні створіння, чиє оточення було несприятливим і чийого противника, диявола, Бог не знищив і не зв'язав?

"ТЕ-ГІННОМ" – "ТЕЕННА", ПЕКЛО

Як ми бачили досі, єдиним єврейським словом, перекладеним як "пекло", від Буття до Малахії, є "шеол", яке почергово перекладається як гріб, яма й пекло в нашій Загальній версії англійської Біблії, причому в більшості випадків – як гріб, що є правильним перекладом. Його грецький еквівалент у Новому Завіті, як ми бачили, – це "гадес", який також почергово перекладається як "тріб" і "пекло", проте завжди повинен перекладатися як "тріб". Ми ще раз повторюємо, що жоден вчений у світі не стверджуватиме, що з цими словами пов'язана хоч найменша думка про життя, страждання чи радість.

Писання виразно говорить, що "немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости", куди всі, і добрі, і злі, потрапляють після смерті і де вони залишаються

[ЗНГ450] до воскресіння. У Новому Завіті слово “тартароо” зустрічається тільки один раз і неправильно перекладене як “пекло”, тоді як його слід перекладати як “атмосфера нашої землі”. Воно жодним чином не стосується людства, а лише впалих ангелів. Апостол каже, що в якості покарання “Бог вкинув [їх] до тартароо” і “зберіг у вічних кайданах під темрявою на суд великого дня”.

Але сьогодні ми розглянемо четверте й останнє слово, перекладене як “пекло” в нашій звичайній англійській Біблії. Цим словом у грецькій мові є слово “Геєнна”. Воно зустрічається лише дванадцять разів, а саме: в Мт. 5: 22, 29, 30; 10: 28; 18: 9; 23: 15, 33; Мр. 9: 43, 45, 47; Лк. 12: 5; Як. 3: 6. Одне з вживань пов’язане з нашим сьогоднішнім текстом. Питання полягає в тому, до чого відноситься це слово “геєнна”? Чи є це назва чистилища? Або назва ще гіршого місця нескінченних мук, як проголошують наші протестантські віровчення? Ми відповідаємо: ні. Це образний вислів, який символізує Другу Смерть – смерть, після якої не буде воскресіння, не буде повернення до життя. Це – вічне знищення, про яке згадує св. Павло, і про яке св. Петро каже, що ті, хто його зазнає, загинуть мов дикі звірі (2 Сол. 1: 9; 2 Петр. 2: 12). Це дуже чітко зазначено в Об. 20: 14, де про “озеро вогню” сказано: “це Друга Смерть”.

ДОЛИНА ГІННОМ – ТОФЕТ

Грецьке слово “Геєнна” є синонімом єврейського слова “Гінном”, що означає “долина Гінном”. Ця долина неодноразово згадується в Біблії. Вона належала родині на ім’я Гінном. Перша згадка про неї міститься в Іс. Нав. 15: 8. Якщо глянути на будь-яку біблійну карту міста Єрусалиму, то долину буде видно на південний захід від міського муру. У той час, коли ізраїльтяни захопилися ідолопоклонством, ця долина використовувалася як священне місце. У ній встановили порожнисту статую язичницького бога Молоха, зроблену з міді. Статуя була сконструйована таким чином, що стілець, який був її частиною, становив піч, що розпалювалася ззаду, а голова статуї була верхівкою димоходу.

Статуя простягала руки, нібито для того, щоб щось прийняти, і тоді на розжарену до червоного посудину ошукані ізраїльтяни клали своїх дітей як жертви. Сурми сурмили, барабани били, і народ вигукував, заглушаючи крики

катованих немовлят (2 Цар. 23: 2, 10). Коли добрий цар Йосія зійшов на престол, все це ідолопоклонство скасували, і в храмі було відновлено належне поклоніння Богу. Тоді, щоб народ більше не вдавався до таких жахливих звичаїв, долина була осквернена. Вона стала долиною огиди. Її використовували як звалище для нечистот Єрусалиму. У неї кидали мертвих собак і котів, і стверджується, що деяких підлих злочинців після страти також кидали туди, а не ховали, щоб наочно продемонструвати, що для таких огидних істот немає майбутнього життя і що вони будуть покидьками.

Долина Гінном зараз засипана, і там росте сад, але спочатку вона була досить глибокою. Туди кидали трупи тварин, призначені для знищення, і черв’яки живилися ними. Ніхто не намагався завадити черв’якам повністю знищити трупи. На дні долини розпалювали багаття для спалювання сміття й додавали сірку, щоб її дим знищував будь-які хвороботворні мікроби. Ніхто не збирався гасити цей вогонь; він був бажаним. Такою була Геєнна за часів нашого Господа. Він використовує це слово в переносному або образно-мальовничому сенсі, щоб проілюструвати Другу Смерть, яка буде долею всіх свідомих грішників. Він також використовував це слово символічно, у поєднанні з іншими символами, у книзі Об’явлення, де, як ми вже бачили, Він пояснює, що воно означає Другу Смерть.

Черв’яки в цій долині не були більш безсмертними, ніж будь-які інші черв’яки або личинки, і вогонь, що там запалювався, зараз не горить. Вираз “де їхній черв’як не вмирає, і не гасне огонь” просто означає, що знищення представленого класу буде повним, і ніщо не втрутиться, щоб врятувати їх від нього. Адамова смерть буде знищена, як про це говорить Писання. Христос помер, щоб мати законну владу знищити адамову смерть і підняти весь рід Адама, який прийме Його милість, до всього втраченого в Адамі й відкупленого на Голгофі. Але Друга Смерть є приятелем Бога і всіх, хто любить праведність, оскільки вона повністю і назавжди знищить тих, хто матиме любов або симпатію до гріха і відмовлятиметься бути послухним Божій волі після повного просвітлення.

ПОЗАОБРАЗНА “ГЕСЕННА”

Як земний Єрусалим був образом вишнього Єрусалиму, небесного Єрусалиму, Божого

Царства, яке має бути встановлене на всій землі, так і геєнна та її “вогонь” і “черв’яки” передвіщали знищення Другою Смертю кожного свідомого грішника під час або незабаром після закінчення Посередницького Царства і правління Христа та повернення Царства Богу з повною встановленою праведністю.

Оскільки Новий Єрусалим не буде буквальним містом з буквальними вулицями із золота, брамами з перел і мурами з дорогоцінних каменів, то ні долина Гінном, ні озеро вогню за межами міста Єрусалиму не будуть буквальними, а символічними. Одне представляє гармонію з Богом, божественне благословення і вічне життя; інше представляє знищення, Другу Смерть.

Вогонь ніколи не використовується як символ збереження, а навпаки, він завжди є символом знищення. Додавання сірки підсилює цей образ, оскільки палаюча сірка є одним із найсмертельніших впливів, відомих у світі. Вона є смертельною не тільки для людей і тварин, але й для комах, мікробів і всього живого.

ПОСИЛАННЯ НА СТАРИЙ ЗАВІТ

Цей самий урок про знищення свідомих злочинців, представлений у руйнівній силі долини Гінном (Геєнні), наводить пророк Ісаїя (66: 22-24). Звичною картиною за часів Ісаї була буквальна долина Гінном, яку святий Дух, промовляючи через нього, використав як символ, вказуючи на позаобраз і розповідаючи про Нове Небо й Нову Землю, нові релігійні та земні порядки людства, які будуть запроваджені правлінням Месії, і що тоді злочинці не втечуть, а будуть повністю, остаточно знищені. “І вийдуть вони та й побачать ті трупи людей, що [ЗНГ451] відпали від Мене, бо їхня черва не помре й не погасне огонь їхній, і стануть вони за гидоту для кожного тіла”. Нічого не сказано про живих істот, які страждають від катувань, і думка не в цьому. Бог ніколи не схвалював катувань, а завжди засуджував їх. Труп – це мертво тіло.

Як ми повинні радіти, усвідомлюючи, що великий План Бога не включатиме велику камеру тортур, в якій перебуватиме безліч Його створінь, але, як проголошує Писання: “І кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і під землею... чув я, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки!”

НЕХАЙ ПЕРЕМАГАЮТЬ ЧЕСНІСТЬ І ПРАВДА

Продемонструвавши, що ані Біблія, ані розум не надають найменшої підтримки доктрині про те, що покаранням за гріх є вічні муки, ми відзначаємо той факт, що різні церковні віровчення, визнання віри, збірники гімнів та богословські трактати є її єдиною опорою; і що під впливом зростаючого просвітництва наших днів та відповідного звільнення розуму віра в цю жахливу, диявольську доктрину Темних віків швидко вмирає. Але, на жаль, так відбувається не тому, що християни загалом ревно ставляться до правди Божого Слова і Його характеру та готові знищити свої похмури ідоли-віровчення. Ні! Вони все ще схиляються перед своїми визнаними неправдами; вони все ще зобов’язуються їх захищати і витрачають час та гроші на їхню підтримку, хоча в душі соромляться їх і неофіційно заперечують.

Загальний вплив усього цього сприяє тому, що чесні люди світу ставляться з презирством до християнства та Біблії, а номінальні християни стають лицемірами й напіватеїстами. Оскільки номінальна церква тримається цієї старої блюзнірської доктрини й хибно представляє свою власну неправду як вчення Біблії, то Боже Слово, хоча й номінально шанують, практично відкидають. Ось так Біблія, великий якір правди і свободи, полишає тих самих людей, які, якби їх не обманули щодо її вчень, тримались би її й мали її благословення.

Загальним наслідком, який не за горами, буде спочатку відкрите невір’я, а потім анархія. Багато, дуже багато відповідальності за це лежить на літеплих християнах (за кафедрами і на лавах), які мають трохи знання. Багато з них готові компрометувати правду, обмовляти характер Бога, виставляти себе в смішному вигляді й обманювати заради миру, зручності або теперішньої земної вигоди. І будь-який служитель, який, сказавши слово на користь непопулярної правди, ризикує втратити свою платню й репутацію “утвердженого” в трясовині неправди, вважається сміливою людиною, навіть якщо він ганебно приховує своє ім’я від висловлених ним протестів.

Якби ті, хто називає себе християнами, були чесними перед собою і вірними Богу, вони б

соро зрозуміли, що “страх їхній до Мене [Бога] – заучена заповідь людська” (Іс. 29: 13). Якби всі вирішили визнати Бога правдивим, навіть якщо б це означало, що кожна людина неправдива (Рим. 3: 4) і що всі людські віровчення є недосконалими та оманливими, то дуже скоро

відбулася б велика праця руйнування віровчень. Тоді Біблію вивчали б і цінували як ніколи раніше, а її свідчення про те, що карою за гріх є смерть (припинення існування), вважалося б “справедливою винагородою”.

3HG449

ГАНЕБНИЙ КІНЕЦЬ ЦАРЯ САУЛА 1 САМУЇЛОВА 31 розд.

*“Приготуйся, Ізраїлю,
до зустрічі Бога свого”
(Амоса 4: 12).*

Кар’єра Саула розпочалася за найбільш сприятливих умов і закінчилася найбільш ганебним чином – самогубством. Будучи людиною з очевидними здібностями, йому, як воєначальнику і правителю, забракло однієї речі, що зробило його кар’єру в цілому невдалою. Як ми бачили, він не був нешанобливим, не був блюзнірським і порочним у звичайному розумінні цих слів. У багатьох відношеннях він виявляв глибоку повагу до Всевишнього й бажання виконувати Його волю. Його невдача, в цілому, була наслідком двоєдушності. Апостол зазначає, що “двоєдушна людина непостійна на всіх дорогах своїх”. Наш Господь каже, що ми “не можемо Богові служити й мамоні”. Цар Саул бажав служити Богу, але також бажав служити собі й мамоні. Його правильним шляхом було б повне посвячення, повне підкорення своєї волі божественній волі. Це основна відмінність між його шляхом і шляхом його наступника, Давида. Зовні, мабуть, Саул мав такий самий шляхетний характер, як і його наступник; але той, ставлячи Бога на перше місце і підкоряючи свою волю божественній волі, мав перевагу, так що будь-які природні помилки, які він робив, будь-які природні вади, які він мав як і решта людського роду, компенсувалися відданістю Богу, яка ніколи не дозволяла йому відхилитися далеко і після кожної провини змушувала його гірко плакати й шукати божественного прощення, а отже, і ближчого спілкування з Богом. Таким чином, Давид був людиною за Божим серцем не через свою плотську досконалість, а через досконалість своїх намірів і бажань серця. Характер Саула сьогодні представлений у багатьох мирських людях, які, повністю підкоривши свою волю

Господу, повністю посвятившись Йому, могли б стати святими, але, намагаючись зберегти свою волю, зазнають невдачі в житті й досягають мало чого з того, що заслуговує на похвалу.

ВТРАТА РОЗУМУ ЧЕРЕЗ ЗАЗДРОЩІ

Саул оплакував втрату божественної милості, про що засвідчив пророк Самуїл, але, мабуть, ця річ не зачепила його так боляче, поки він не почав помічати, що божественне благословення супроводжує молодого Давида. Заздрощі, один з найбільших ворогів людського щастя, проникли в його розум і майже позбавили глузду. Чим вірніше Давид служив йому і чим кращими були наслідки цього, тим більше Саул усвідомлював, що це позначало Давида як його наступника в Царстві під провидінням Господа. Це, як ми бачили, призвело до ненависті, яка штовхала до вбивства Давида, а згодом – до того, що Саул разом зі своїм військом почав полювати на нього як на розбійника. Різні моменти, пов’язані з цією розповіддю, виразно дають зрозуміти, що злий дух, який увійшов у Саула, коли він зненавидів Давида, був духом браку здорового розуму, злим, згубним духом, вдачею. У цьому є великий урок не тільки для мирського класу, представленого Саулом, але й для нас, Нового Створіння. У нашій життєвій подорожі ми майже щодня потрапляємо в ситуації та обставини, які, якщо їх неправильно сприйняти, можуть змінити весь наш шлях від спілкування й тісних зв’язків з Богом до гріха й протистояння Йому. Який християнин не стикався у своєму житті з кризами, коли до нього, здавалося, зверталися два голоси: один закликав до смирення й слухняності Богу за будь-яку ціну, а інший підштовхував до свавілля, підкріпленого гордістю? Якщо ми – досвідчені християни, які завдяки численним перемогам здобули становище, в якому такі напосідання

трапляються рідко, то ми все одно повинні бути насторожі й пам'ятати, що в нас дуже хитрий противник, що ми маємо скарб нового розуму в земній посудині, і в нашій плоті не живе досконалість. Ці нагадування повинні зробити нас дуже покірними і спонукати до того, щоб триматися близько Господа, відчувати боязнь і ненависть до будь-якої поведінки і навіть думки, яка хоч якось суперечить божественній волі. Навіть якщо Господня прихильність в певних відношеннях, здавалося б, переходить від нас до когось іншого, ми повинні слідувати прикладу Йонатана і знати напевно [R4234], що боротися з Богом нерозумно, бо в цьому напрямку не може бути жодного благословення.

НАПАД ФИЛИСТИМЛЯН

Було б неправильно думати, що переслідування Саулом Давида займало весь його час і увагу. Безсумнівно, як людина здібна, він мав чималий вплив у всьому своєму царстві. Про це свідчить той факт, що протягом семи років після смерті Саула десять племен Ізраїлю трималися його наступника і відмовлялися визнавати Давида. З іншого боку, шалені заздрощі Саула, безсумнівно, вичерпали його самого, а також засоби народу, так що филистимляни вирішили, що є добра нагода для вторгнення в землю Ізраїлю. Битва не велася на окраїнах, і нападників не зустріли одразу, але ті захопили значну територію ще до початку битви. Тим часом про стан розуму царя Саула можна судити з того, що відбулося, коли він ходив до ворожки в Ен-Дор. Бідний чоловік! Він мав достатньо знань про Бога, щоб вірити в Нього, але протягом багатьох років також добре знав, що був позбавлений особливої божественної милості і що марно боровся проти Бога, виступаючи проти Давида. Проте, незважаючи на все це, він у своєму роздратуванні прагнув надлюдської поради. Він не тільки намагався забрати життя Давида, але й убив священника за те, що той дав Давиду покладний хліб, і Саул загалом зробив усе, що міг, щоб позбутися Божої милості, хоча й усвідомлював свою потребу в ній.

У ВОРОЖКИ В ЕН-ДОРІ

Упали ангели, демони, ще за часів Саула намагалися видавати себе за померлих, щоб спілкуватися з живими, представляючись їхніми померлими друзями. Господь виразно заборонив таке спілкування з демонами, і в усьому царстві

Саула було наказано, щоб ворожки та ті, хто був знайомий з духами, медіуми, були страчені, щоб усунути їх із землі Ізраїлю і цим позбавити ізраїльтян спокуси. Але тепер, у своїй скруті, цар Саул, переодягнувшись, пішов до ворожки, щоб через неї поспілкуватися з пророком Самуїлом. Очевидно, він піддався омані, яка дуже швидко поширювалася по всьому світу, а саме, що померлі не померли, а лише позбулися тіла. Думаючи так, він заспокоїв ворожку і попросив про зустріч з пророком Самуїлом.

Те, що сталося, можна пояснити подвійним чином:

(1) Злий дух міг вдавати Самуїла і передбачити наслідки битви наступного дня. Безсумнівно, будь-яка людина з гострим розумом могла легко передбачити такі наслідки. Крім того, ми не знаємо, якими можливостями для отримання інформації в таких справах можуть володіти демони. Багато з того, що вони сьогодні розповідають через медіумів, вражає своєю точністю.

(2) Не сказано, що Саул щось бачив або чув. Він спілкувався через ворожку; вона бачила, вона чула, вона розповідала. Саул зрозумів з того, що сказала ворожка, що це був Самуїл, впізнавши пророка за описом його плаща і т. д., який вона йому дала. Його сміливість у наполегливій спробі з'ясувати своє майбутнє варта подиву. Можна було б подумати, що, знаючи Бога й усвідомлюючи, що він уже перебуває в Божій немилості, він мав би боятися подальшого Божого невдоволення, роблячи те, що заборонено. Тут є урок і для Господнього народу. Ми повинні усвідомлювати, що те, чого Господь не бажає давати нам через належні шляхи, нам краще не мати. Марно будь-хто намагається обходити Господа, випереджати Його якимось чином. Слова нашого Господа: "Зо своїм супротивником швидко мирися, доки з ним на дорозі", безумовно, можна застосувати до того, що відбулося зі Саулом, коли Бог став його супротивником. Правильно було б повністю покластися на милість Господа з переконанням, що Він здатний все повернути на добро. Таким має бути й наш шлях. Вірність божественній волі – єдиний надійний і щасливий шлях для нас.

ЗАГИБЕЛЬ САУЛА ТА ЙОНАТАНА

Наступного дня розгорілася битва; військо ізраїльтян зазнало поразки, а Саул і його троє синів були вбиті, а також багато його воїнів.

Наш урок розповідає про самогубство Саула. Він вважав за краще завдати собі смерті, ніж потрапити живим у полон до своїх ворогів. Бідний чоловік! Поет описує муки його останньої години так:

“І меч при твоїм боці
Сам собі дорогу до серця знайшов;
Без глави, без коня, без корони –
Син і батько, весь дім Саула!”

Заключні вірші уроку розповідають про те, що филистимляни розіслали обладунки Саула по різних містах разом зі звісткою про перемогу, а його мертве тіло прибили до стіни Бет-Шану. Згадаймо, що на самому початку правління Саула, за сорок років до цього, аммонітяни, напавши на місто Явеш, взяли його в облогу і вимагали здатися на умові, що вони виберуть праве око кожному мешканцю Явешу. Тоді цар Саул негайно вирушив на допомогу і врятував їх. Варто зазначити, що навіть через сорок років мешканці Явешу не забули старань Саула для них. Тож коли вони почули, що його тіло та тіла його синів ганебно прибили до стіни міста, щоб ті гнили та були пожертві грифами, вони пройшли чималий шлях, зняли тіла й спалили їх, щоб більше не було такого приниження, а потім поховали обгорілі рештки. Так вони засвідчили свою вдячність за доброту царя до них. Добрі слова й добрі вчинки ніколи не вмирають, і ми часто дивуємося, яку силу вони мають навіть над тими, хто не є якимось особливим чином Господнім народом. Такі прояви духа вдячності, доброти ілюструють той факт, що хоча наш рід, на жаль, упав і був уражений гріхопадінням, проте елементи первісного образу Бога в плоті все ще простежуються в словах і вчинках

звичайних людей. Без цього, можна сказати, не було б над чим працювати. Які ми раді припустити, що коли настане нова епоха, і коли завдяки зв'язанню сатани та стримуванню зла буде легше робити добро, ніж зло, тоді багато хто дотримуватиметься праведності й остаточно навчиться любити праведність і ненавидіти беззаконня!

Наш заголовний текст “Приготуйся, Ізраїлю, до зустрічі Бога свого” підходить кожному в будь-який час. Але правильний спосіб приготуватися до зустрічі з Богом і почути Його рішення щодо характеру полягає не в тому, як зазвичай вважають, щоб набути побожності, коли ми відчуваємо наближення хвороби чи смерті або в разі лиха. Відтоді, як ми стаємо віруючими в Христа, відвертаємось від гріха, шукаємо прощення і таким чином стаємо гідними Божої милості, ми запрошені представити Йому наше тіло як живу жертву й отримати від Нього прийняття через Його дух до спільності. Це, у свою чергу, стає лише входом до школи Христа, де ми навчатимемось як Божі сини, готуючись до славної праці разом зі своїм Відкупителем у Його славному Царстві. Зростаючи в благодаті та знанні, ми все більше цінуємо божественну милість. Як сказав поет:

“Хай темні хмари звідусіль
Не закривають образ Твій”.

Ті, хто перебуває в такому стані серця, готові зустріти свого Бога в будь-який час. Насправді їхня зустріч з Ним уже почалася, і все, що хоч якось заважатиме її приємному продовженню, буде справжнім лихом.

R4233 (1908 p.)

САУЛ І ДАВИД 2 САМУЇЛОВА 5: 12

“І пересвідчився Давид, що Господь поставив його міцно царем над Ізраїлем, і що Він підніс царство його ради народу Свого Ізраїля”.

З двох чоловіків, про яких йдеться в цьому огляді, Саул, безперечно, мав кращі можливості на початку свого життя. Природа, здавалося, так особливо підготувала його до становища царя, що коли його представили народу, той,

визнаючи ці природні риси, прийняв його без вагань. Якийсь час він ходив у покорі, ретельно намагаючись виконувати Господню волю, проте не підкорився повністю, тому незабаром його власна воля почала проявлятися поряд з волею Господа. Наслідком став непослух, невдача, стривожений розум, який ставав дедалі більш спотвореним, майже безумним, і, врешті, ганебна смерть. Вадю характеру Саула була відсутність

повного посвячення Господу, певна міра свавілля. Саме це, здається, було причиною труднощів. Подібні труднощі мають вплив на всіх, хто не в змозі вчинити певним своє покликання та вибір. Незалежно від того, чи потраплять вони в Другу Смерть, чи у Велику Громаду, вина за невдачу полягає в нехтуванні повним підкоренням Господу всіх інтересів життя й прийняття вірою Його керівництва, Його провидіння у всіх справах життя, намагаючись виконувати Його волю й ігноруючи (умертвляючи) себе.

Характер Давида різко контрастував з характером Саула. Хоча в нього були менш сприятливі обставини на початку кар'єри, хоча він не був таким високим і поставним на вигляд і походив, мабуть, з менш заможної родини, і, можливо, не був наділений особливими розумовими здібностями від народження, його життя і все, чим воно відзначалося, різко контрастує з життям Саула. Де б ми не глянули на його бурхливу кар'єру, ми бачимо мужність і рішучість у правильно-му напрямку, у правильному руслі. Він не був мисливцем на диких тварин, але щоб захистити отару, вбив лева і ведмедя. Він не був борцем, ані гладіатором, але в потрібний момент був готовий виставити на небезпеку своє життя, щоб захистити свій народ. Він високо цінував честь, яка була йому надана при помазанні на царство, але ставився до неї зі скромністю – ніколи не хвалився цим і ніколи не намагався поспішно прискорити божественний задум. Він терпляче зносив опозицію з боку царя, але ставився до членів царської родини з найглибшою повагою; і нарешті, замість того, щоб нав'язувати себе народу як цар і вимагати його визнання, він терпляче чекав на Господній час. Одним із результатів вивчення життя великих і добрих людей є розуміння того, як вони змогли зробити світ кращим.

“Життя великих – то маяки в імлі,
Нагадують нам про вершини високі,
Щоб ми своє суще звеличили в мрії,
І в піску часів залишили відбитки глибокі”.

Багато з тих, хто досяг слави у світі, не залишили після себе слідів, які ми могли б побачити; але коли Господь ставить перед нами великі приклади, Він показує нам сліди і те, як одні з них ведуть вниз, а інші – вгору. Саул належав до перших, Давид – до останніх. Важливим

моментом, на який ми всі повинні звернути увагу, є те, наскільки ці сліди відрізняються, щоб уникнути одних і скористатися іншими. Таємниця успіху Давида полягала не лише в непохитності його мети, а й у тому, що його мета повністю збігалася з божественною волею. Навіть розповідаючи цареві Саулу історію про свою сутичку з левом і ведмедем, він прославляв Бога за те, що Той віддав їх у його руку. І так було протягом усього його життя. Ми бачимо те саме бажання віддати Богу славу за свої успіхи й усвідомлення того, що будь-які невдачі в житті були або його власними слабкостями або прихованими божественними благословеннями. Таким чином, ми бачимо, що все життя Давида є прикладом слів Святого Письма: “Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх”, “і Він сповнить тобі твого серця бажання”.

ЦІННІСТЬ ВИСОКИХ ІДЕАЛІВ

Коли ми озираємось навколо себе у світі та в номінальній церкві, ми бачимо величезну кількість людей без будь-яких ідеалів, без будь-яких амбіцій. Бідолахи! Як вони можуть коли-небудь отримати задоволення або досягти якої-небудь благородної мети, якщо вони її не бачать? Озираючись знову, ми розуміємо, що деякі мають лише підлі та ниці амбіції, і це ще гірше, ніж би вони не мали жодних. Бідні створіння! Народжені в гріху, зачаті в беззаконні й, можливо, виховані в несприятливому оточенні, вони серйозно обмежені порівняно з іншими представниками занепаłego роду, менш розбещеними й більш обдарованими. Дивлячись знову, ми бачимо третій клас з благородними мирськими амбіціями, який прагне багатства, впливу, влади, має бажання використовувати їх чесно, благородно, не на шкоду своїм ближнім, а в деякій мірі навіть навпаки. Його слід за це похвалити, оскільки він має кращі мотиви в житті, ніж перші два класи. Можливо, він народився в кращих умовах і мав краще оточення.

Дивлячись знову, ми бачимо четвертий клас, чії очі завдяки Божій благодаті здійнялися від земного до небесного. Для нього “стародавнє минуло, ото сталося нове”. Видіння небесної радості, небесного спілкування, небесного служіння настільки змінило його розум, що, хоча його плоть може бути все ще слабкою, він перемагає завдяки новому розуму. Це клас,

який ніколи не зможе задовольнитися земним. Він отримав нове мірило цінностей і відчуває та знає, що цьогосвітні речі “нічого не варті супроти тієї слави, що має з’явитися в нас”. Порівнюючи ці речі, він вважає їх лише втратою та сміттям. Господь бере цей клас під Свою особливу опіку й наставництво. Оскільки він посвятився Господу, Господь показує йому дещо з висоти і глибини, довжини і ширини Божих “глибин”. Так Він дає йому через Своє знання і благодать божественну силу, яка викликає в нього і хотіння, і чин за доброю волею Своєю. Таємниця здобуття ним цього привілейованого становища полягає в тому, що серця тих, які належать до нього, почувши про Божу благодать, відгукнулися. Вони віддали себе Господу, і праця благодаті, що просувається в них, є Його працею. “Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла” (Еф. 2: 10; Як. 1: 8).

ДВОЄДУШНА ЛЮДИНА НЕПОСТІЙНА

Але ми знову мусимо визнати поділ, бо “не всі ті ізраїльтяни, хто від Ізраїля”. У деяких з цього четвертого класу більш відповідальне ставлення, а в деяких – менш відповідальне до того, що Господь показав їм [R4256] з Його характеру і плану. Деякі займають менш рішуче становище і прагнуть здобути речі цього світу, його почесі, а також честь у Бога і світ майбутнього. Роблячи це, вони не зважають на слова Учителя, Який запевняє всіх Своїх учнів, що такий шлях означатиме поразку, і вони не сподобаються ні світу, ні Господу. Вони можуть зрештою отримати вічне життя, але не є мудрими дівами. Вони не царюватимуть у Тисячолітньому Царстві. Господь шукає тих, хто поклоняється Йому всім серцем, всією душею, всією силою і всім своїм розумом. Віддані всією душею, вони є тим класом, який Господь особливо шукає як Царицю Тисячолітнього Царства, Наречену, Дружину Агнця і співпадкоємицю з Ним. Він задалегідь визначив, що тільки такі можуть бути членами царської родини й учасниками божественної природи, як сказано: “Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його”. Він дасть їм благодать і славу, і не відмовить у жодному добрі, бо вони ходять чесно. Їхні серця праведні, а наміри – вірні Богу та Його законам справедливості й любові. Запам’ятаймо особливу рису цього

переможного класу, який має становити Царство як співпадкоємці з Христом: він повинен бути відданий Богу, посвячений, рішучий та сповнений віри й довір’я.

Не можна очікувати, що ці якості з’являться в нас миттєво. Навпаки, вони є поступовим ростом і розвитком нового розуму, але перш ніж можна розвиватися в цьому напрямку, в серці має бути принцип – принцип вірності та рішучості. Отже, маленьке слово “воля” займає дуже важливе місце в характері християнина, який повинен бути вольовою особою, і його воля повинна мати правильне спрямування в повній згоді з волею Бога.

ВТІЛЕННЯ ІДЕАЛУ

Ми щойно сказали, що високі й добрі ідеали є правильними й необхідними в кожному успішному житті. Але який сенс мати ідеали, якщо ми не будемо терплячі в їхньому розвитку. Про великого скульптора Мікеланджело кажуть, що, дивлячись на брудну брилу мармуру, він починав працювати над нею молотком і долотом, начебто бездумно відколюючи великі шматки тут і там. Коли його запитали, що він робить, він відповів: “Я бачу тут ангела і мушу його вивільнити”. Він мав ідеал у своїй уяві, а потім наполегливо працював над його досягненням, висікаючи ангела з брили мармуру. Так має бути в кожному успішному житті. Ми мусимо мати ідеал. Ми повинні бачити ангела. Потім ми повинні працювати над досягненням цього ідеалу – обережно, терпляче, з молитвою. Ідеал, представлений християнинові, не тільки ангельський, він – божественний. Саме такий висновок можна зробити зі слів апостола, що Бог “дарував нам дорогоцінні та великі обітниці, щоб через них ми стали учасниками Божественної природи” (Турк.).

Таку ж думку висловлює в іншому місці св. Іван. Зараз ми – Божі діти, але ще не виявилось, якими величними ми станемо, яка слава і честь будуть нам дані, але апостол запевняє нас, “що, коли [Він] з’явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є”. Якщо ж ми маємо стати подібними до Нього через “переміну” “Першого Воскресіння”, якщо ми маємо побачити Його таким, яким Він є, то ми можемо застосувати до себе славні речі про Господа і Його велич, про які апостол каже: “Тому й Бог

повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних"; і ще: "Він... піднявся високо над усі небеса", "вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване". Якщо ми будемо подібні до Нього і розділимо Його славу, то вся ця слава належить до славного ідеалу, який сам Бог представив нашим очам. Хто, маючи таке бачення, не захоче підкоритися ударам Господа! Хто не захоче терпіти необхідні обтісування й шліфування! Хто не захоче підкоритися утискам, знаючи, що "утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надію"! Ці речі, які вилилися в наші серця, не зроблять нас лінивими, ані безплідними для пізнання Бога, але відкриють нам щедрій вхід у Його вічне Царство разом з Тим, Хто полюбив нас і купив Своєю дорогоцінною кров'ю.

ГОСПОДЬ ПОСТАВИВ ЙОГО

Наш заголовний текст цілком відповідає тому, що ми щойно дізналися, і ще раз показує таємницю успіхів Давида та напрямок, у якому ми також повинні вправлятися у розвитку характеру, який буде приємним Господу. Дехто на місці Давида міг би подумати: "Господь небайдужий і просто обрав мене, щоб я одержав Його милості. Він піклується про мене більше, ніж про будь-яку іншу особу в народі". З цією думкою прийшла б певна міра марнославства й гордості, що було б дуже шкідливим для Давида (і для всіх інших). Така особа також могла б

сказати: "Господь побачив, що я – найдостойніша людина в усьому цьому народі, щоб бути його правителем; і кожен, хто не повністю поділяє ці почуття, не згодний з Господом і повинен мати моє незадоволення й несхвалення". Якби Давид зайняв таке становище, це сформувало б у ньому неправильний характер; і якщо б таке становище зайняли інші, це також мало б шкідливий вплив. Воно зробило б їх хвалькуватими, зарозумілими, позбавленими любові й непридатними для належного служіння Господу.

Думка Давида з цього приводу була правильною. Він розумів, що Господь поставив його царем над Ізраїлем і звеличив його як царя заради Свого народу Ізраїлю. Так само й ми повинні пам'ятати, що Бог має мету у виборі, в обранні Церкви. Апостол каже, що ми вибрані для певної мети. Божою метою є Царство, яке благословить світ. Він має також багатьох інших, ангелів і людей, яких міг би обрати для цієї великої мети і Своїм провидінням міг би сформувати і приготувати їх для виконання Своєї волі. Але Своєю милістю він обрав "небагатьох мудрих за тілом, небагатьох сильних, небагатьох шляхетних", "немічне світу" для виконання Своїх планів. Нехай ця думка робить нас дуже покірними, дуже близькими до Господа. Давайте прагнути вчитися необхідних уроків, щоб підготуватися до того, щоб правити "всіма племенами землі", щоб судити й підносити їх.

R4255 (1908 p.)

ПРОСТИМІ Й НЕПРОСТИМІ ГРІХИ

На попередніх сторінках ми коротко показали, яким є крайнє покарання за навмисний гріх. Покарання Адама, яке торкнулося всього людства, було саме такого роду; і тільки в результаті смерті Христа як нашого викупу від покарання за цей навмисний гріх можливе прощення цього гріха або наступних гріхів.

Простими гріхами – це ті, які є наслідком слабкостей, спричинених гріхом Адама, що його Христос залагодив раз і назавжди. Вони не є навмисними, а вчиняються через незнання або слабкості плоті. Бог обіцяє прощати всі такі

гріхи, якщо ми каємося в ім'я і через заслугу жертви Христа.

Непростими гріхи, тобто гріхи, які не можуть бути прощені, – це гріхи, вчинені навмисно. І як покаранням за перший навмисний гріх була смерть, припинення існування, так смерть є покаранням за кожен навмисний гріх, вчинений проти повного знання і здатності вибрати й робити правильне. Це – Друга Смерть, на відміну від попереднього покарання, адамового, від якого викупна жертва Христа звільнить усе людство.

“Гріх на [Другу] смерть”, прощення якого, як стверджує апостол, марно просити (1 Ів. 5: 16), є не тільки свідомим гріхом, але й гріхом проти ясного знання, гріхом, для якого не можна знайти належного виправдання. Оскільки це гріх проти ясного знання, тобто просвітлення у святості, його ще називають “гріхом проти святого Духа” (Мт. 12: 31, 32), за який немає прощення.

Але є ще інші частково свідомі гріхи, які, відповідно, є частково непростимими. До таких гріхів причетні спокуси зсередини і ззовні (оскільки вони є прямим або непрямим наслідком гріхопадіння), і воля погоджується на них під тиском спокуси або через слабкість. Тільки Господь знає, як правильно оцінити нашу відповідальність і провину в таких випадках. Та для справжньої Божої дитини є тільки один правильний шлях – покаяння і прохання про милосердя в ім’я і через заслугу Христа, великої жертви за гріх. Господь пробачить того, хто кається, у тому сенсі, що поверне йому Свою прихильність, але той обов’язково буде “битий” (Лк. 12: 47, 48) за гріх – наскільки Бог вважає, що гріх був скоєний навмисно.

Нерідко совісна особа усвідомлює, що вона скоїла гріх, і що в ньому була певна навмисність [ЗНГ444]. Вона справедливо відчуває себе засудженою, винною перед Богом, усвідомлюючи свою провину і, забуваючи про джерело для гріха й нечистоти, відкрите Богом для нашого слабкого, гріховного роду, впадає в стан смутку, вірячи, що вчинила гріх на смерть. Такі особи блукають понурою пустелею, поки не знайдуть джерело очищення.

Однак нехай вони пам’ятають, що саме їхній сум через гріх і бажання повернутися до божественної милості є доказом того, що вони не вчинили гріха на смерть, адже апостол каже, що ті, хто вчинив гріх такого роду, не можуть відновитися до покаяння (Євр. 6: 6). Отже, ті, хто кається, можуть завжди бути впевнені, що їхні гріхи були, принаймні частково, наслідком гріхопадіння, а отже, не були гріхами на смерть, але такими, що потребують прощення й покарання.

НЕМИНУЧА МАЙБУТНЯ ВІДПЛАТА

Хоча Писання вчить, що нинішній Євангельський вік є Судним днем Церкви, періодом

випробувань, а Судний день світу, час випробувань, буде віком Тисячоліття, все ж таки виникає розумне запитання: в якій мірі ті, хто не належать до посвяченої Церкви, будуть нести відповідальність у Тисячолітньому віці за свої лиходійства жорстокості, нечесності та аморальності в нинішній час? І в якій мірі ті, хто належить до того ж класу, будуть винагороджені за свої нинішні зусилля жити моральним і добродієм життям?

Це важливі питання, особливо для світу; і було б добре, якби люди могли усвідомити їхню важливість і отримати від цього користь. Вони важливі також для Церкви через наш інтерес до світу й наше бажання правильно розуміти й навчати про плани нашого Отця.

Ми дізналися, що жертва Христа забезпечує всьому людству, яким би грішним воно не було, пробудження від смерті і привілей досягти досконалості, а також, якщо люди того багатимуть, жити вічно. “Що настане воскресення праведних і неправедних” (Дії 24: 15). Метою їхнього повернення до життя буде надання їм сприятливої нагоди забезпечити собі вічне життя на умовах, які Бог вимагає від них, – бути слухняними Його праведній волі. У Святому Письмі ми не маємо жодних вказівок на те, що після пробудження моральний стан людей зміниться, але ми маємо багато доказів, як логічних, так і доказів об’явлення, що так само, як люди пішли в смерть слабкими й розбещеними, так само вони й вийдуть з неї. Оскільки “немає в шеолі... ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости” (Екл. 9: 10), то вони нічого не навчаться; оскільки вони були грішниками й недостойними життя та божественної милості, коли померли, то й вони далі будуть недостойними; оскільки вони не отримали ні повної нагороди, ні повного покарання за вчинки в цьому житті, то очевидно, що саме такий час пробудження, який Бог обіцяв під час Тисячоліття, є необхідний для нагородження, покарання й надання всьому людству можливості вічного життя, забезпеченого великою викупною жертвою Христа.

Хоча, строго кажучи, світ зараз не перебуває на випробуванні, тобто теперішній час не є для його повного й остаточного випробування, проте люди зараз не є (і ніколи не були) повністю позбавлені світла і здатності, за використання

яких вони несуть відповідальність. У найтемніші дні історії світу і в найглибшій деградації жорстокого життя завжди існувала принаймні певна міра світла совісті, яке більш-менш прямо вказувало на праведність і чесноту. Про те, що вчинки в теперішньому житті мають велике значення для майбутнього, виразно навчав Павло, коли перед Феліксом говорив про справедливість і самовладання з огляду на майбутній суд, так що Фелікса страх обгорнув (Дії 24: 25).

СПРАВЕДЛИВИЙ СУДДЯ,

БЕЗСТОРОННЄ ВИПРОБУВАННЯ

Різноманітні обставини та можливості людей у цьому та минулих століттях вказують на те, що справедливий суд визнає відмінності в ступені особистої відповідальності, і це також вимагатиме відмінностей у майбутньому ставленні Господа до них. Чітке підтвердження цього розумного висновку ми знаходимо у Святому Письмі. Суддя завжди ретельно стежив і досі стежить за діями і словами людей (Прип. 5: 21), хоча вони про це зовсім не знають; і Він заявляє, “що за кожне слово пуста [“зневажливе”, образливе або злісне], яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня” (Мт. 12: 36); і що навіть чашка холодної води, подана одному з Його малих, оскільки він є Христовим, ні в якому разі не втратить своєї нагороди (Мт. 10: 42). З контексту видно, що “зневажливі” слова, про які говорив Ісус, були словами навмисної і злісної протидії, сказаними проти явного світла (Мт. 12: 24, 31, 32). Він також підтвердив,

що в день суду Тиру, Сидону й Содому буде легше, ніж Хоразину, Віфсаїді й Капернауму, які зловживали перевагами світла й нагод (Мт. 11: 20-24).

Зі самої природи речей ми бачимо, що покарання в тому віці будуть пропорційні минулим провинам. Кожен гріх, якому ми потураємо, і кожна зла схильність, яку ми плекаємо, озлоблюють серце й ускладнюють шлях повернення до чистоти та чесноти. Отже, гріхи, яким ми свідомо потураємо зараз, вимагатимуть покарання й дисципліни в майбутньому віці; і чим глибше душа занурена у свідомий гріх, тим суворішими будуть заходи, необхідні для її виправлення. Як мудрий батько карає неслухняну дитину, так Христос покарає нечестивих для їхнього ж блага.

Якби ті, хто називає себе християнами, були чесними перед собою і вірними Богу, вони б скоро зрозуміли, що “страх їхній до Мене [Бога] – заучена заповідь людська” (Іс. 29: 13). Якби всі вирішили визнати Бога правдивим, хоч би це довело, що кожна людина обманює (Рим. 3: 4), і показало, що всі людські віровчення є недосконалими й оманливими, то дуже скоро відбулося б руйнування цих віровчень. Тоді Біблію вивчали б і цінували б як ніколи раніше, а її свідчення про те, що карою за гріх є смерть (припинення існування), визнали б як таке, що свідчить про “справедливу винагороду”.

ЗНГ443

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.